

“แต่งงาน ให้ผมนะหรือครับ แต่งงาน” เสียงทุ้มดังขึ้นด้วยความตกใจ และมั่นใจได้เลยว่าถ้าเขาขับรถอยู่ มันจะต้องเสียหลักกว่ารถคันอื่นบนถนนแน่ๆ แต่เสียงที่เจ้าตัวคิดว่าเปล่งออกมาด้วยความตกใจและดั่งเกินความจำเป็นนั้น สำหรับคนอื่นก็ไม่ต่างอะไรกับการพูดจาในวันปกติ ที่นั่งเรียบ แทบจะไม่แสดงอาการอะไร ติดจะเฉยชาและดูด้วยซ้ำ จะมีก็แต่คนในครอบครัวเท่านั้นที่รู้ว่านี่คือการออกอาการมากที่สุดของหมอัครแล้ว

โชคดีเท่าไรแล้วที่วันนี้ นายแพทย์ฉัตรบดินทร์ ฉัตรราชู ไม่ได้เป็นคนขับรถด้วยตัวเอง แต่อาศัยมากับรถตู้คันใหญ่ของบิดามารดาเพื่อไปงานเลี้ยงเล็กๆ ในครอบครัวเพื่อนสนิทคุณพ่อ

ฝ่ายมารดาก็ปรายตามองเขาแบบไม่สบอารมณ์นิดหนึ่ง ก่อนจะถอนสายตากลับมามองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกตลับแบ่งพับ

“ใช่ นี่เราควรจะรู้ตัวอยู่แล้วนะ ว่านี่คือที่กลับมาเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น” คุณหญิงสรวงสุดาขยับตัวให้ชุดราตรีเข้าที่นิดหนึ่ง ประอบคุณงามความดีให้ประเทศชาติตั้งมากมายจนได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นที่เคารพของคนจำนวนมากน้อย แต่แค่บุตรชายคนเดียวกลับปรามไม่ได้ สตรีสูงวัยถอนหายใจอีกรอบ ก่อนจะปรายตามอง

บุตรชายวัยสามสิบหกอีกครั้ง

ฉัตรบดีนทร์เป็นชายหนุ่มรูปงามที่เป็นที่จับตามองทั้งในวงการแพทย์และในวงสังคม เพราะนอกจากจะเป็นศัลยแพทย์หัวใจมือหนึ่งแล้ว ยังรั้งตำแหน่งลูกชายเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนยักษ์ใหญ่อย่างโรงพยาบาลอายุวัฒน์ แถมด้วยหน้าตาหล่อเหลา ผิวขาวๆ คิ้วเข้มๆ ปากแดงๆ จมูกโด่งๆ ทำเอาสาวน้อยสาวใหญ่กรี๊ดกร๊าดกันไม่ใช่บ่อย จะมีปัญหาที่ตรงที่ไม่เห็นลูกชายหล่อนคบใครเป็นแฟนจริงจัง ซึ่งก็ดีแล้ว เพราะตัวชายหนุ่มเองก็ต้องแต่งงานกับนครา ลูกสาวคนเดียวของเพื่อนสนิทคุณฉัตรภาพ ผู้เป็นบิดา ตามที่หล่อนและสามีได้บอกไว้มาเนิ่นนาน

“นี่คุณแม่พูดจริงๆ หรือครับ” ชายหนุ่มขยับตัวด้วยความไม่สบายใจเล็กน้อย แต่น้ำเสียงยังคงความสุภาพไว้ ตาคมกริบยังจับจ้องอยู่ที่บทความทางการแพทย์ในไอแพดอยู่ ใครจะไปคิดว่าพ่อแม่เขาจะเอาจริงเอาจังอะไรกับเรื่องที่พูดกรอกหูมาตั้งแต่เด็กๆ ว่าโตขึ้นจะให้เขาแต่งงานกับนิคกี้ หรือนครา เด็กผู้หญิงอ้วนๆ กลมๆ ตัวดำปึกคนนั้น และถ้าจำไม่ผิด เขากับเด็กผู้หญิงคนนั้นอายุห่างกันตั้งสิบห้าปี นี่แม่จะให้เขามีเมีย หรือให้เขารับเด็กคนนั้นเป็นลูกบุญธรรมกันแน่

“เอาจริงสิ เราก็คงไม่ได้มีแฟน ไม่ได้รักกับใคร อายุก็ปูนี่ละ อีกอย่าง เราคงไม่ลืมใจใหม่ที่ว่าพ่อเรายังมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้เพราะลุงนาคเขาช่วยชีวิตพ่อเราไว้”

“แต่คุณแม่ครับ นี่แต่งงานนะครับ ไม่ใช่นัดเด็ดคู่ตัวที่จะบังคับผมไปได้ ผมต้องอยู่กับผู้หญิงคนนี้ไปทั้งชีวิต คุณแม่ไม่คิดจะให้ผมเลือก ไม่ให้ผมศึกษานิสัยใจคอกันหน่อยหรือ” คุณหมอดีตรบดีนทร์เถียงมารดาด้วยประโยคที่เกือบจะยาวที่สุด ทั้งๆ ที่ปกติเขาตามใจท่านเกือบทุกอย่าง เพราะเกิดมาไม่เคยรู้สึกว่ามีแม่เขาเป็นคนไร้สาระมากเท่านี้มาก่อนในชีวิต

“ถ้าเกิดผมไม่ถูกชะตากับเขาเลยล่ะครับ” ฉัตรบดินทร์พยายามบอกมารดา ไม่ค่อยอยากจะเชื่อว่าในยุคสองพันสิบแปดเขาต้องมานั่งอธิบายหาเหตุผลเรื่องการจับคู่คลุมถุงชนแบบนี้

“ไม่ถูกชะตงไม่ถูกชะตาอะไร ตอนเด็กๆ ก็เห็นชอบเล่นกับน้องเจจที่ไรก็เข้าไปอุ้ม เข้าไปชวนเล่นด้วยตลอด” คุณหญิงสรวงสุดาเคঁอนบุตรชายเป็นรอบที่เท่าไรของวันก็ไม่รู้ นึกย้อนถึงอดีตที่เคยพาเจ้าตัวไปบ้านนาคราช เพื่อนสนิทของสามีบ่อยๆ วันนั้นฉัตรบดินทร์ในวัยเกือบยี่สิบปีเป็นนักศึกษาแพทย์ปีสอง อุ้มหนุน้อยจ้มน้ำว่า้วยสี่ขวบเล่นเหมือนที่เล่นมาตั้งแต่ต้นคราเกิดด้วยซ้ำ “อีกอย่าง หมออุเขาก็บอกมาแล้วด้วยว่าเราสองคนนะเนื้อคู่กัน ดวงเสริมดวง ยังไงก็หนีกันไม่พ้น”

บรรยากาศงานเลี้ยงเล็กๆ ในบ้านของเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ของเมืองไทย มองเผินๆ อาจจะเหมือนงานแต่งงานย่อมๆ ที่มีแขกกรวๆ สองร้อยคน บ้านที่หรูหราอยู่เป็นทุนเดิมได้รับการตกแต่งให้อลังการงานสร้างมากขึ้น จนชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าเจ้าของบ้านสนิทกับแขกทุกคนที่เชิญมาในวันนั้นตามที่บิดาบอกเขาว่ามีแต่คนคุ้นเคยมาพบกันจริงหรือไม่

นายแพทย์หนุ่มหล่อไม่รอช้า หาเรื่องขอตัวไปเข้าห้องน้ำ หรืออันที่จริงคือขอเวลาหนีไปหายใจ หลังจากทราบเรื่องที่เขาจะต้องแต่งงานจากปากมารดา ทั้งๆ ที่หลังสุดที่เขาได้พบเจ้าตัวน่าจะไม่ว่ากว่าหกปีมาแล้ว นึกแล้วก็พานคิดถึงครั้งสุดท้ายที่ได้เจอกัน และรู้สึกอวบวบพิกล

ในจังหวะที่จะเดินพ้นมุมห้องนั้น โทรศัพท์ที่ตั้งเสียงพิเศษสำหรับสายเรียกเข้าจากโรงพยาบาลก็ดังขึ้น ฉัตรบดินทร์จึงจำต้องละสายตาออกจากทางที่เดินครู่หนึ่งเพื่อควานหาโทรศัพท์

“ฮัลโหล มีอะไรด่วนไหมครับ” คุณหมอมหนุ่มกรอกเสียงถาม

ผู้ช่วย หยุดยีนอยู่ตรงมุมห้องนั่นเอง

“ห้องยาเขาอ่านลายมือคุณหมอไม่ออก สัมจะยืนยันให้ เขาก็ขอคุยกับคุณหมอเอง เดี่ยวต่อสายให้ นะคะ” ผู้ช่วยแพทย์ประจำตัวส่งเสียงบอกปัญหาประจำวันมา โดยที่คุณหมอได้แต่ทำหน้านิ่ง เป็นเจ้าหน้าที่ห้องยาประจำอะไรอ่านลายมือแพทย์ไม่ออก

“คุณหมอคะ ตกลงหนึ่งจุดห้าหรือหนึ่งจุดศูนย์มีลิกรัมคะ”

“ยืนยันที่หนึ่งจุดศูนย์ครับ” ชายหนุ่มตอบแบบนิ่งๆ ไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจอะไรออกไป ทั้งๆ ที่ไม่สบอารมณ์ เพราะอีกฝ่ายน่าจะชินลายมือแพทย์ทุกคนในโรงพยาบาล

ตัดสายเจ้าปัญหาเรื่องงานจบ คุณหมอรูปลงก็ส่ายหัวน้อยๆ ก่อนจะเดินต่อ ทว่ายังเลี้ยวไม่ทันพื้นมุมห้องดีก็กระแทกเข้ากับอีกคนที่เดินสวนมา ทำเอาตกใจกันทั้งคนชน ทั้งคนโดนชน ร่างสูงใหญ่ได้แต่จับคนที่เกิดอุบัติเหตุกับเขาไว้ตามสัญชาตญาณ

“โอ๊ย!” คนเสียงหวานๆ ร้องโอดโอยเพราะชนเข้ากับเขาเต็มแรง ดีที่ชายหนุ่มรั้งแขนสองข้างไว้ ทำให้คนที่สูงแค่ว่าเขาไม่ล้มลงไปกองกับพื้น

“ขอโทษครับ...เจ็บมากไหม” คุณหมอฉัตรถามคนที่เขาปะทะเต็มแรง รู้โดยสัญชาตญาณว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง แต่พอก้มลงมองก็ต้องยอมรับว่าเป็นผู้หญิงที่สวยมาก...สวยแบบที่เคยเห็นมาก่อน รับรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายคือใคร เห็นกันครั้งสุดท้ายเมื่อหกปีก่อนตอนยังไม่โต เป็นสาวขนาดนี้ ตาโตเป็นประกายสีน้ำตาลเฉดอ่อนที่สุดดึงดูดความสนใจเขาไปพักใหญ่ ใหญ่จนถึงขั้นคิดไปว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาก็คนไปทำอะไรมาถึงสวยจับตาจนเขาแทบลืมหายใจ หน้ารูปไข่รับกันได้ดีกับคิ้วโค้งสวย ทำเอาคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาถึงสามสิบหกปีอดหัวใจระตุกไม่ได้...สวย...สวยจนทำเขารู้สึกแบบนี้อีกแล้ว

“เจ็บสิคะ นี่หัวโนหรือเปล่า”

หญิงสาวสะบัดเสียงแสงนอน นิ่งเรื่อยๆ ซึ่ที่หน้าผากโหนกให้
เขาช่วยดู จนชายหนุ่มอดยิ้มออกมาไม่ได้...น่ารักดี

“ไม่โนครับ...ปกติดีทุกอย่าง” ตาคมกริบมองคนตรงหน้าสำรวจ
อาการให้อย่างดีบดดี ไม่ให้เสียชื่อเสียง ตั้งท่าจะอ้อยอิ่งกับกลิ่นหอม
หวานที่ลอยมาเตะจมูกอีกนาน หากอีกฝ่ายไม่รีบผละจากเขาก่อน

“ไม่โนก็ดี...อย่าไปชนใครเขาอีกนะคะ คนที่นี้ไม่ทั้งสวยและใจดี
แบบนี้ทุกคน...”

ฉัตรบดินทร์พยายามหาทางโอ้อ่อยอยู่นาน เดินชมโน่นชมนี้

ในบ้านที่ใช้จัดงานอยู่พักใหญ่ เพราะนึกเบื่อเรื่องที่แม่เพิ่งแจ้งเขาในรด
ทั้งยังตั้งตัวไม่ติด กว่าชายหนุ่มจะเดินกลับมาร่วมโต๊ะกับบิดามารดา
ได้อีกทีก็เกือบครึ่งชั่วโมงให้หลัง จึงไม่แปลกใจเลยว่าทำไมคุณหญิง
สำรวจสุดาทำท่าค้อนแล้วค้อนอีก จนคุณหมอฉัตรบดินทร์อดยิ้มให้แก่
ความแสบของมารดาไม่ได้

“กว่าจะมา เมื่อกี้นึกก็มาคุยตั้งนาน เพิ่งลุกออกไปเอง” คนเป็น
แม่เผยสาเหตุของความหงุดหงิด

ฉัตรบดินทร์ก็ขอขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้เขายังไม่ต้องเผชิญหน้า
กับอีกคนอย่างเป็นทางการ ไม่อยากจะนึกเลยว่าหากต้องนั่งจับเข่าคุย
กันขึ้นมาจริงๆ มันจะน่ากระอักกระอ่วนขนาดไหน

“ดีแล้วนี่ครับ เจอกันผมก็ไม่มีเรื่องจะคุย คุณแม่เอ็นดูนักก็คุย
ไปเถอะครับ”

“ได้ไง...นี่ตอนนี้นำเราไปคุยเรื่องฤกษ์แต่งงานกับคุณนาคแล้ว
แม่ละดีใจจริงๆ จะได้อุ้มหลานซะที”

“โอ๊ย! คุณแม่ครับ...เอาจริงหรือครับ” ฉัตรบดินทร์ถึงกับโอด
ครวญ

นี่พ่อแม่เขาคิดว่าคนอายุสามสิบหก เป็นหมอมือดี มือหนึ่ง

แถมมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารโรงพยาบาลอีกขาหนึ่ง กุมชีวิตคนไข้
มหาศาล สิ่งเป็นสิ่งตายลูกน้องในโรงพยาบาลได้เป็นร้อยเป็นพัน จะ
ยอมให้บิดามารดาบังคับแต่งงานอย่างนั้นหรือ การแต่งงานของเขา
มันต้องมาจากความยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย มันต้องมีความรัก
ของทั้งคู่เป็นองค์ประกอบ ต่อให้จะมีอีกคนรู้สึกอะไรแค่ไหนก็ไม่ควร
เป็นการบังคับกันแบบนี้ แถมว่าที่เมียที่แม่เขาหาให้ยังเด็กกว่าตั้ง
สิบห้าปี เนี่ยจะต้องโดนคนหาว่าเป็นพวกกินเด็กไปตลอดชีวิตหรือ
หรือ แค่คิดเขาก็รีบบอกตัวเองรัวๆ ให้นหยุดความรู้สึก และโฟกัสที่ความ
เหมาะสม

“คุณแม่เปลี่ยนใจไปบังคับระวีน่าจะมีลุ้นมากกว่า” ฉัตรบริณทร์
เอ่ยถึงฉัตรระวี น้องสาวที่มีวัยห่างกันเป็นสิบปี เปรี๊ยะแสบขึ้นชื่อ น่า
จะหาแฟนมาแต่งงานได้ด้วยไม่ยาก

“เฮ้ะ ตาฉัตรนี่...” คุณหญิงส่งเสียงเซียวปราม “เป็นลูกผู้ชาย
ต้องคำไหนคำนั้น โดยเฉพาะเมื่อคนอย่างพ่อเราให้สัญญาแล้ว ยิ่งไม่มี
ทางผิดคำพูดแน่ๆ ทางเดียวที่เราจะไม่ได้แต่งงานคือน้องเขาไม่เอาเรา
เท่านั้นแหละจ๊ะ”

“นิกี้...เอาไวน์มาแก้วหนึ่งซิ” พลหรือพลพัฒน์ขยับตา
ให้เพื่อนสนิทต่างวัย เพราะชายหนุ่มอายุสามสิบปีแล้ว ในขณะที่
นคราสาวสวยมีวัยแค่สี่สิบเอ็ดเท่านั้น เขาหยิบซองยาออกจากกระเป๋า
ด้านในสูท แบบที่อีกฝ่ายก็รู้ว่าเพื่อนรักคนนี่ต้องพึ่งยานอนหลับมา
หลายปี “นี่ผมนอนไม่หลับมาสัปดาห์ละนะ”

“จะดีหรือ” คนสวยทำหน้าที่ไวน์ใส่เพื่อนสนิทของตัวเอง ซึ่งเป็น
เพื่อนสนิทของพี่ชายมาก่อนที่หญิงสาวจะยึดมาเป็นของตัวเอง รู้ทั้งรู้
ว่าพลพัฒน์ใช้ยานอนหลับเพื่อช่วยในการพักผ่อนมาตลอด แต่ก็อด
เป็นห่วงไม่ได้

แต่ทันทีที่ยกมือขึ้นเท่านั้น คนในบ้านก็ปราดเอาถาดเครื่องดีม มาวางไว้ให้โดยไม่ต้องร้องขอ รวากับจับจ้องอยู่ตลอดเวลาว่าทนายท เจ้าของบ้านจะสั่งการหรือประสงค์สิ่งใด หญิงสาวปรายตามองแล้ว คว่าแก้วเครื่องดีมสีแดงทับทิมหนึ่งในสองแก้วมาส่งให้เพื่อนรัก ก่อนที่ อีกฝ่ายจะติดเม็ดดยาลงในแก้วไวน์

“แน่ใจนะว่าไม่ตาย ไม่เคยเห็นใครกินยานอนหลับกับไวน์แล้ว ดิฉันกิน ไม่ใช่กินแล้วป็นเส้าไฟหน้าบ้านนิกี้ล่ะ”

ทั้งสองตอบโต้กันเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงชัดแจ้วกันทั้งคู่ เพราะต่างพบกันเมื่อสมัยที่นาคราชส่งลูกสาวคนสุดท้ายไปอยู่กับ ภรรยาที่เลิกรากันไปแล้วโดยดีและไปสมรสใหม่กับเศรษฐีชาวอเมริกัน เพื่อให้ลูกเรียนหนังสือ และเพื่อให้ได้อยู่กับพี่ชายอย่างนครเศ ซึ่งล่อง ไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศก่อนน้องสาวหลายปีแล้ว ตามข้อตกลง ก่อนหย่าร้างที่อดีตภรรยาจะได้บุตรชายไป ขณะที่เจ้าพ่อแบบนาคราช ได้ลูกสาวไว้

พลพัฒน์ไม่ยอมตอบ แต่ยกไหล่ใส่เพื่อนสนิท ที่วันนี้เชิญเขามา ร่วมงานเลี้ยงเล็กๆ ต้อนรับอีกฝ่ายกลับบ้าน งานเล็กๆ ที่มีคนมาเกือบ สองร้อยคน แต่ละคนขนเครื่องเพชรมาใส่กันราวกับเป็นงานราตรี สโมสร หรืองานวันชาติของประเทศใดประเทศหนึ่ง ซึ่งพลพัฒน์ก็ไม่ได้ แปลกใจอะไร เพราะรู้ว่าบิดาบังเกิดเกล้าของนครานั้นถือเป็นผู้มี อิทธิพลทั้งบนดินและใต้ดินคนหนึ่งของเมืองไทย

“กินมาตั้งนาน ตั้งแต่ก่อนเจอนิกี้ก็อิก ถ้าจะตายก็ตายไปแล้ว ละ แล้วถ้าจะป็น นิกี้ก็คงต้องป็นตามขึ้นไปช่วยผมไม่รู้กี่ครั้งละมั้ง” ชายหนุ่มบอกแบบไม่สนใจ ปัญหาชีวิตของเขามีเพียงผู้หญิงตรงหน้า กับพี่ชายของหล่อนเท่านั้นแหละที่รับรู้

พลพัฒน์เผลอวางแก้วไวน์ใบเดิมลงบนถาดเงินหรรษา ก่อนจะ ยกมือขึ้นขี้ผมนคราด้วยความเอ็นดู และตกใจเมื่อคนในบ้านอีกคน

เดินมาเอาถาดเครื่องดื่มไปเสิร์ฟให้แขกหรือในงานทันที โดยที่เจ้าของบ้านได้แต่อ้าปากค้าง ไม่กล้าตะโกนเสียงดัง เพราะผู้ใหญ่อยู่เต็มพื้นที่งาน ได้แต่คว้ามือตัวต้นเหตุก้าวยาวๆ ตามเด็กเสิร์ฟไป หมายถึงจะคว้าแก้วเจ้าปัญหาคืน แต่กว่าจะเดินลัดเลาะไปถึงถาดเจ้ากรรมก็พบว่าแก้วเครื่องดื่มสีทับทิมถูกผู้ชายคนหนึ่งหยิบไปเสียแล้ว เขาคือผู้ชายหน้าตาทำทางดูดีคนที่เดินชนกับนคราที่หน้าห้องน้ำ คนที่หญิงสาวจำได้ขึ้นใจว่าเขาคือพี่ชายใจดีคนที่หล่อจนปักใจตั้งแต่เด็กๆ แต่ยังไม่ทันได้แนะนำตัวกันอย่างเป็นทางการ

คุณหนูแสนสวยของบ้านเห็นแบบนี้ก็เบิกตากว้างเพราะไม่เคยลืมผู้ชายคนที่เดินชนกันเมื่อกี้ แต่นี่คงไม่ใช่เวลาอันเหมาะสมที่จะมาแนะนำตัวหรือรื้อฟื้นความหลัง คนตัวเล็กปรี๊ดเข้าไปขอแก้วเครื่องดื่มคืน แต่สายตาระบะกับคุณป้าสรวงสุดาที่พบเมื่อครู่ออกปากทักหล่อนแบบไม่ให้ตั้งตัว แก่เกมทีเพื่อนรักทำวุ่นได้ทันที

“อ่าวนิคกี้...มาพอดี นี่ไงจะ พี่ฉัตร จำพี่เขาได้ไหมลูก”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มกว้างให้ผู้ใหญ่ตรงหน้า และยกมือไหว้ชายหนุ่มมด้วยท่าทางอ่อนน้อมแบบไม่ได้มีเจตนาเป็นอื่น จำนะจำได้ เพราะใช้หัวใจจำ จึงได้แต่พยักหน้าเร็วๆ ในใจคิดแต่จะหาวิธีเอาแก้วเครื่องดื่มออกจากมืออีกฝ่าย

ในขณะที่พลพัฒน์หยิบเครื่องดื่มแก้วสุดท้ายออกมาจากถาดป้องกันคนอื่นคว้าไปแบบเมื่อครู่ เพราะตอนนี้ก็ไม่วุ่นแล้วแก้วไหนเป็นแก้วไหน

ส่วนฉัตรบดินทร์กลับตีความไปว่า ผู้หญิงตรงหน้ายิ้มหวานเสน่ห์ให้เขา

“ฉัตร ลูก นี่ไงนิคกี้” คุณหญิงบอกเสียงเรียบๆ แต่แววตาสื่อความหมายให้ชายหนุ่มรู้ว่า “นี่แหละว่าที่เจ้าสาว...”

โดยฝ่ายชายก็ได้แต่พยักหน้าน้อยๆ รับรัว แต่สีหน้าออกอาการ

บอกบุญไม่รับ

“เอ่อ...คะ...ขอแก้วนั้นได้ไหมคะ เดี่ยวนิกก็ให้เขาเปลี่ยนไวน์ให้ อันนี้มันเสิร์ฟแขกปกติ”

ยิ่งพูด ชายหนุ่มยิ่งเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายหาเรื่องประจบเอาใจเขา จนเกินงาม จึงสายหน้าปฏิเสธทันทีตามประสาคนไม่ชอบคนขึ้นประจบ หน้าหล่อที่หนึ่งเป็นปกติกลับตั้งขึ้นอีกเท่าตัว เกิดกำแพงบางๆ ขึ้นโดยอัตโนมัติ

“ไม่เป็นไรครับ ผมดื่มได้”

“แต่อันนี้ดีจริงๆ นะคะ” คนเสียงหวานอ่อนแบบที่ทำประจำ อย่างเป็นธรรมชาติ แต่ฉัตรบดินทร์กลับหงุดหงิดขึ้นมาดื้อๆ ที่นคร มาทำเสียงอ่อนต่อหน้าคนอื่นแบบนี้

ด้านคุณหญิงสรวงสุดาก็ได้แต่ยิ้มในหน้า สบตาสื่อความหมาย กับสามี ‘ซี้อ่อนแบบนี้ ฉัตรคงหลงตาย’

แต่คนเป็นลูกชายกลับไม่เห็นไปในทางเดียวกัน

“เอามาให้นิกก็เถอะคะ ซีนดื่มไปก็เสียลิ้นเปล่าๆ” หญิงสาว พยายามกล่อมอย่างละมุนละม่อม ทว่าลูกชายคุณหญิงสรวงสุดา กลับกระดกไวน์ขึ้นที่เดียวหมดแก้ว ไม่สนใจเสียงร้องของพลพัฒน์และ นคราที่ดั่งขึ้นพร้อมกัน

“ว้าย!/เฮ้ย!”

และเป็นนคราที่ต้องออกตัวขอโทษขอโพยผู้ใหญ่ในบริเวณนั้น เพราะส่งเสียงดังทำลายบรรยากาศ แถมยังไม่วายค้อนให้ผู้ชายคือ เจียบตรงหน้า ‘เตือนไม่ฟัง เดียวก็ตายไม่รู้ตัวหรอก’ ก่อนจะขอตัว ออกมา จะไม่ฟังเสียงร้องของคุณป้าสรวงสุดา แต่มารดาฝ่ายชายก็ทำ สำเร็จจนได้

“อยู่คุยกับพี่ฉัตรก่อนสิลูก”

“สักครู่ละกันนะคะคุณป้า เดี่ยวนิกก็มา ขอ นิกก็พาเพื่อนไป

พักก่อน เขาเพิ่งลงเครื่องเมื่อเช้า” พุดจบนคราก็ลากชายหนุ่มลูกผสมออกมา โดยไม่สนใจตามกริบของจัดรถดินทร์ที่มองหล่อนคว่ำมือ พลพัฒน์ไม่วาง

ระหว่างที่เดินออกมานั้น นคราก็แย่งแก้วไวน์ในมือเพื่อนรักต่างวัยที่เหลืออยู่ครึ่งแก้วมาดื่มจนไม่เหลือสักหยด หมั่นไล่คนท่ามาก ขึ้นมาติดหมัด

“คอยดูนะ ถ้าน็อกไปนึคก็จะทำให้พันร่วง ทำพ่ายกับนึคก็อยากยุ่งกับคนท่ามากแบบนั้น” พุดทั้งๆ ที่อยากคุยกับเขาเหลือเกิน คิดถึงเขาเหลือเกิน ความทรงจำแสนวิเศษในวัยเด็กที่มีพี่จัดรถสอนหล่อนเขียนหนังสือ สอนระบายสี อะไรตั้งหลายๆ อย่างทำให้หล่อนประทับใจเขามาก จนกล้าพูดว่าเป็นความรักฝังใจตั้งแต่จำความได้ จนถึงวันนี้ แต่แล้วความหลังแสนหวานก็กลายเป็นความเจ็บปวดของเพื่อนชายที่สนิทที่สุด

“ผมกลัวนึคก็จะน็อกมากกว่า ที่ดื่มเข้าไปหมดนะ ผมใส่ยาไปแล้ว!”

2

“ฉัตรกลับไปก่อนไหม แต่พ่อว่าขับรถไม่ไหวหรอก พักสักหน่อยละกัน”

ฉัตรภพมองหน้าลูกชายก็รู้ว่าอาการไม่สู้ดีนัก ส่วนเขาเองกับนาคราชก็ยังมีเรื่องต้องจัดการกันอีกมาก จะให้กลับตอนนี้เลยก็ไม่สะดวก

“นั่นสิ ไปพักในถ้ำของนิกก็ก็ได้ ปานนี้เจ้าด้วงคงไปชุกอยู่กับพอลที่เรือนรับรองนั่นแหละ ถ้าพอลตามกลับมาด้วยที่ไร ไม่มีทางได้เห็นนิกก็ก่อนเวลาขึ้นนอน ไม่มีใครกวณฉัตรหรอก” เจ้าของบ้านเอ่ยปากบอกว่าที่ลูกเขยบ้าง

“เดี๋ยวลุงให้คนพาไป” พุดจบก็มีลูกน้องบรีเข้ามารับคำสั่งทันที รวากับแฝงตัวอยู่ในเสาทุกต้นของบ้าน

“พาคณฉัตรไปพักฝั่งนิกก็” นายใหญ่สั่งแค่นั้นก็เหมือนกับทุกคนจะทราบว่าจะต้องทำอะไร

ชายหนุ่มร่างกำยำก้มหัวรับคำสั่งก่อนจะผายมือเชิญให้แขกพิเศษลุกตาม โดยที่อีกฝ่ายก็ไม่ได้โต้แย้ง อยู่ดี ๆ ก็วังเหวี่ยงได้พักสักตื่นน่าจะดีขึ้น

บ้านของเจ้าพ่อใหญ่อย่างนาคราชนั้นมองจากภายนอกเหมือน

คอนโดมิเนียมรูปตัวยูใหญ่ๆ เป็นอาคารสี่ชั้น โดยมีส่วนกลางของบ้าน เป็นชั้นล่าง ที่ทั้งพ่อและลูกทั้งสองคนใช้ร่วมกัน ในขณะที่ป้าข้างขวา ถูกแบ่งอย่างชัดเจนว่าเป็นของพี่ชายและน้องสาวคนละฝั่ง ฝั่งของลูกสาวเจ้าพ่อคือฝั่งซ้ายซึ่งฉัตรบดินทร์กำลังก้าวเท้าเข้าไป

และทั้งๆ ที่อยู่ติดกัน แต่กลับมีระบบรักษาความปลอดภัย และมีการแบ่งแยกสัดส่วนกันอย่างชัดเจน คนสนิทของเจ้าของบ้าน กดกริ่งหน้าประตูกระจกอยู่ไม่นานก็มีแม่บ้านวัยกลางคนเดินมาเปิดให้ ก่อนจะรับช่วงพาฉัตรบดินทร์ไปส่งไว้ในห้องพักผ่อนที่นาคราชเรียกว่า ‘ถ้ำของนิคกี้’ ซึ่งเป็นห้องพักผ่อนหรือน่าจะเป็นห้องสมุดปนห้องดูหนัง ขนาดไม่เล็ก มีโซฟาที่แค่เห็นก็รู้ว่านั่งสบายตั้งเด่นอยู่กลางห้อง แอร์ เย็นฉ่ำชนิดที่ก้าวเข้ามาปุ๊บก็พร้อมนอนนับ

“เอ๊ะ ใครเปิดแอร์ทิ้งไว้” แม่บ้านอุทานขึ้นเบาๆ ก่อนจะหันมา พุดกับเขาด้วยท่าทางสำรวจ “แต่เชิญคุณฉัตรคะ เดี่ยวถ้าผู้ใหญ่คุย ธุระกันเสร็จดิฉันจะมาเชิญนะคะ” พุดจบก็เดินไปปิดไฟหน้าห้องน้ำที่ สงสัยจะมีคนลืมปิด เหมือนกับที่ลืมปิดแอร์ ทิ้งให้ชายหนุ่มที่ทั้งมัน ทั้งวังเต็มทนได้พักผ่อน

เขาถอดสูท ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเพื่อเพิ่มความสบายตัว ก่อนจะ นั่งลงบนโซฟาตัวนุ่ม ตัวผ้าห่มที่วางอยู่ขึ้นมาห่มแล้วหลับไปในวินาที ถัดมา ไม่ทันได้ยินเสียงก็อกแกกจากประตูห้องเล็กๆ ข้างชั้นหนังสือ

“ไฟดับหรือไง” นคราล้างหน้าล้างตาเสร็จก็เปิดประตูออกมา จากห้องน้ำด้วยความประหลาดใจ จำได้ว่าหล่อนเปิดไฟหน้าห้องน้ำ ในห้องนั่งเล่นไว้ ห้องที่หล่อนชอบที่สุดรองจากห้องนอนในตึกซ้ายของตน แล้วไปเข้าห้องน้ำ หลังจากพยายามล้างคออาเจียนเอาไวน์ผสม ยานอนหลับออก และดื่มน้ำเป็นลิตรๆ เพื่อพยายามขับยาที่ผลออกดีม เข้าไป แต่ท่าทางจะช่วยอะไรได้ไม่เท่าไร เพราะแค่นี้ก็เดินแทบจะไม่ ตรง สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จึงเลิกใส่ใจเรื่องเล็กน้อย อยากลากสังขาร

ไปให้ถึงชีพาวให้ไวที่สุด จะได้นอนหลับอย่างที่ร่างกายต้องการเสียที่
ด้วยความคุ้นชินกับห้องหับของตัวเอง นคราก็ก้าวถึงที่ประจำ
ทั้งๆ ที่ห้องมีตสนิท มองไม่เห็นอะไรสักอย่าง และทิ้งตัวลงนอน ก่อน
จะตวัดผ้าห่มที่ใครหวังดีคลี่ไว้ก็ไม่รู้ขึ้นห่มแล้วหลับไปทันที

“ร้อน” เป็นความรู้สึกแรกที่ฉัตรบดินทร์สัมผัสได้ จากนั้น
ก็รู้สึกอึดอัดเหมือนมีอะไรกดทับ แต่ด้วยความมึนงงทำให้เจ้าตัวลืมนตา
ไม่ขึ้น จึงทำได้แค่ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกตามสัญชาตญาณของมนุษย์
ลืมนสถานที่ ลืมทุกอย่างเสียสนิท และรู้สึกร้อนวูบวาบมากขึ้นเพราะ
สัมผัสพิเศษที่เกิดขึ้น คุณหมอรูปหล่อที่มีสติไม่ครบถ้วนคิดว่าตัวเอง
ฝันวาบวามไป จึงปล่อยจิตใจให้เตลิดเปิดเปิงไปกับภาพในจินตนา-
การ...จินตนาการที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้ สติส่วนที่รับรู้หน่อยนิดบอกตัวเอง
ว่านี่เป็นฝันกลางวันที่หวิหวนที่สุดเท่าที่เคยสัมผัสมา

ฝ่ายนคราเองก็อึดอัดไม่แพ้กัน รู้สึกเหมือนมีคนนอนทับจนแทบ
หายใจไม่ออก หญิงสาวได้แต่บิดตัวหนีไปมา รู้สึกเหมือนฝันร้าย ก่อน
ที่จะรู้สึกดีขึ้น หายใจคล่องขึ้นเหมือนมีใครมาปลดเปลื้องเสื้อผ้าให้ และ
อดเขินอายในสติแบบกึ่งหลับกึ่งตื่นไม่ได้ว่า ทำไมฝันวันนี้มันล่อแหลม
เหมือนจริงเสียจนทำเอาหญิงสาวเคลิบเคลิ้มขนาดนี้ เคลิ้มขนาดผล็อย
หลับไปอีกที่เมื่อไรก็ไม่รู้

นี่ถ้าให้ใครมาบอกว่าคนอย่างนายแพทย์ฉัตรบดินทร์จะ
ตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ อาจารย์หมอฉัตรของนักศึกษาแพทย์ หรือ
คุณหมอฉัตรของคนในโรงพยาบาลคงกล้าเอาทรัพย์สินของผู้เป็นพ่อ
มาวางเป็นเดิมพันว่าไม่มีทางที่คนอย่างเขาจะมาโง่จนผสมยานอนหลับ
จนขาดสติ ไม่รู้เรื่องเสียจนพาตัวเองมาอยู่ในเหตุการณ์ที่นำไปสู่งาน
วิวาห์ที่มารดาพุดถึง

ชายหนุ่มได้แต่นั่งนิ่ง นึกทบทวนว่าเขาก้าวพลาดตรงไหนถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น จนไม่ทันฟังเรื่องที่พ่อแม่ของเขาและพ่อของนคราพูดกันอยู่

“แม่ละไม่คิดเลยว่าฉัตรจะใจเร็วแบบนี้ ยิ่งงักได้แต่งกันแน่ๆ อยู่แล้ว จะรอนจนฤกษ์มาชะง่อนยาก็ไม่ได้ นี่ถ้าไม่ใช่ลูกพ่อลูกแม่จะคุณนาคยังหัวเรากระจุยไปแล้ว”

คุณหญิงสรวงสุดาเอ็ดบุตรชายอย่างจริงจัง ชัดกับแวตตาและน้ำเสียงที่สะท้อนความสุข สมปรารถนาเหลือเกิน

ฝ่ายเจ้าพ่อใหญ่ก็โบกไม้โบกมือเป็นทำนองว่าให้มันแล้วไป ไม่ได้ถือสาหาความเรื่องที่เปิดประตูเข้าไปเจอภาพล่อแหลมของบุตรสาวกับบุตรชายสหายนิต เขาไม่ใช่คนมีศีลธรรมจรรยา เมียที่เป็นแม่ของลูกทั้งสองก็ถึงจิบกึ่งปล้ำจนฝ่ายหญิงต้องแต่งงานด้วย ไม่ทันได้เรียนรู้กันจนพานจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ กระทั่งเลิกรักกันไปอย่างที่เห็นๆ กันอยู่

“เอาเถอะ นี่เรื่องมันมาจนแบบนี้ละ จะไปดู่ไปว่าอะไรกันก็คงเปล่าประโยชน์ เขาเป็นว่าคุณหญิงไปจัดการเรื่องฤกษ์เรื่องยามมานะเรื่องเข้าวัดหาพระหาเจ้าผมไม่ค่อยสะดวก”

นาคราชบอกภรรยาเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาช้านาน พูดกันมาหลายสิบปีว่าอีกหน่อยจะให้ฉัตรบดินทร์แต่งงานกับนครา จนเมื่อสายนี้เองทั้งฉัตรภพและภรรยาก็ย้ายความตั้งใจเดิมอีกหน

‘เอาจริงๆ เหรอภพ’

‘จริง วันนั้นถ้าหากไม่ช่วยผมไว้ ป่านนี้คุณดาก็คงเป็นแม่มาย เจ้าฉัตรก็กำพร้าพ่อตั้งแต่อยู่ในท้องแม่แล้ว’

ฉัตรภพอ้อยถึงอุบัติเหตุเมื่อสามสิบหกปีก่อน ที่เพื่อนคนนี้ช่วยชีวิตไว้ หลังจากรู้จักกันเพราะเขาใช้บริการเจ้าพ่อใหญ่ซึ่งสมัยนั้นเริ่มต้นแค่ทำงานลือบบียิสต์นิดๆ หน่อยๆ ให้ช่วยหาที่ในการสร้างโรงพยาบาลให้ จึงนัดแนะกันไปตกลงค่านายหน้าในสนามกอล์ฟย่าน

ปทุมธานี ขากลับขับรถพาดินแก้งว้ยรุ่นแถวนั้นป่าหินใสรถเพื่ออดักปล้น ตัวเขาเจ็บตั้งแต่หินทะลุกระจกเข้ามากระแทกศีรษะจนแตกแล้ว ไม่นับที่พวกกุ๊ยเหล่านั้นลากเขาลงมาจากรถแล้วซ้อมเสียปางตาย และคงตายไปแล้วหากนาคราชที่ขับรอดตามหลังมาไม่มาเจอเข้า แล้วจึงจัดการพวกนั้นถึงสามศพ ก่อนจะพาเขาส่งโรงพยาบาลโดยมีอาการบาดเจ็บสาหัส ต้องพักฟื้นอยู่ในห้องไอซียูเป็นสัปดาห์

เขาอยากตอบแทนบุญคุณเพื่อนร่วมธุรกิจที่กลายมาเป็นเพื่อนตายหลายครั้ง แต่เจ้าตัวก็บอกว่าไม่จำเป็นอะไรเลย เพราะนาคราชเองก็สมบุญรณพุนสุขไปเสียทุกด้าน เอ่ยที่เล่นที่จริงแคว่ว่าเสียตายที่มีลูกชาย ไม่อย่างนั้นจะจับแต่งงานกันไว้ ได้มรดกของพวกฉัตรราชูเป็นค่าตอบแทนคงจะคุ้มไม่น้อย จนผ่านไปสิบห้าปีนาคราชถึงได้มีลูกสาวที่เป็นลูกหลงไหล่ออกมาได้ จากนั้นก็เป็นฝ่ายของฉัตรภพบ้างที่เรียขอลูกสาวเพื่อนให้ลูกชายตัวเอง

เหตุการณ์ที่ทำให้เรื่องทั้งหมดทั้งมวลเป็นมากกว่าการหยอกล้อกันก็เมื่อนาคราชเลิกกับภรรยาที่อยู่กินกันมาเป็นสิบปี เพราะอาชีพทั้งใต้ดินและบนดินของเขาทำเอานาคราชเกือบตายจากการโดนศัตรูลอบทำร้าย ภรรยาถึงกับสำหวั บอกว่าทนอยู่กับอาการนอนไม่หลับ เพราะกลัวสามีตายไม่ได้อีกต่อไป หากเขาไม่เลิกอาชีพสีเทาาก็เลิกกับหล่อนไปซะ

เมื่อตกลงกันได้หล่อนก็หอบลูกคนโตไปเรียนหนังสือต่อ ก่อนจะพบรักและแต่งงานใหม่ โดยที่แรกก็ตั้งต้นว่าจะพาลูกสาวไปด้วยให้ได้ แต่นาคราชบอกว่าถ้าไม่ยอมให้ลูกสาวอยู่กับเขาก็ไม่ต้องหย่า ไม่ต้องไปไหนทั้งสิ้น สุขุมทาจจึงต้องตัดใจแบ่งลูกให้อดีตสามี และหลังจากนั้นเอง ฉัตรภพก็พาภรรยากับลูกชายและลูกสาวมาเยี่ยมนาคราชที่บ้านแบบที่ทำเป็นประจำ เจ้าตัวถึงได้เปรยด้วยสีหน้าจริงจังกับเพื่อนแท้ที่คบกันมาหลายสิบปี

‘นิกก็มาซ้ำมาก มากจนนึกว่าจะมีแต่เจ้าหนามคนเดียว’ นาค-
ราชเอ่ยถึงนครเรศ หรือคุณหนามของทุกคน

‘ไม่รู้ผมจะอยู่ทันลูกโตไหม ไม่รู้ด้วยว่าถ้าตายไป นิกก็จะอยู่
ยังไง’ นาคราชพูด ตาจับจ้องลูกสาววัยสี่ขวบที่นั่งขีดเขียนอะไรอยู่
ใกล้ๆ มีฉัตรระวี ลูกสาวของฉัตรภพที่แก่กว่าเจ้าตัวสองปีนั่งอยู่ข้างๆ
ส่วนฉัตรภพดิทรินวัยสิบเก้าปีโตเกินกว่าจะเล่นกับเด็กผู้หญิงวัยนี้แล้ว
ว่าเขากลับคอยจับมือเล็กๆ ของนาคาชีดเขียนตามแต่เจ้าตัวจะขอร้อง
ที่ชายตัวโต

‘นี่ถ้ารู้แน่ๆ ว่านิกก็มีคนดีๆ ดูแล ผมคงสบายใจ ภพก็รู้ คนอย่าง
ผมศัตรูรอบด้าน จะตายวินาทีไหนก็ไม่รู้ นิกก็เองก็เสียมาก เลี้ยงมา
กับลูกน้องเป็นร้อย ตัวแค่นี้ชี้หน้าสั่งไอ้พวกนั้น’ นาคราชปรายตามอง
ไปที่ลูกน้องหน้าเหลี่ยมที่ยืนรักษาความปลอดภัยเต็มไปหมด ‘ใครจะ
เอาอยู่ ผมยังนึกไม่ออก’

คนเป็นเจ้าพ่อใหญ่ที่คุมลูกน้องทั้งดีทั้งเลวเป็นร้อยเป็นพันสาย
หน้า ไม่รู้ว่าตัดสินใจถูกหรือผิดที่เอานคราไว้เลี้ยงเองตั้งแต่อ่อนแต่ออก
เลยทำให้เจ้าตัวโตมาเป็นคนไม่กลัวใคร เพราะมีคนล้อมหน้าล้อมหลัง
พร้อมตามแก้ปัญหา พระเน้าพระนอเอาใจเยื่อใยชั่วโม่งเพราะเป็นลูกสาว
นายใหญ่ ต่อให้ทำผิดก็มีคนพร้อมเข้าไปเก็บกวาดให้ แถมพออายุสิบ
สองเขาก็ตัดสินใจส่งลูกสาวไปอยู่กับอดีตภรรยา ฝ่ายโน้นก็ยิ่งตามใจ
ลูกเป็นทวีคูณเพราะกลัวลูกไม่รัก นี่ยังไม่นับเจ้าลูกชายที่ตามใจน้องสาว
อย่างกับอะไรดี เพราะวัยที่ต่างกันเป็นสิบปีทำให้นครเรศทั้งไอ้ทั้งเอาใจ
น้องสาวราวกับเป็นลูกสาว

‘นาคไม่ต้องห่วง นิกก็เรียนจบเมื่อไหร่ ผมจะให้เจ้าฉัตรแต่งงาน
ดูแลนิกก็เอง’

‘ไหวเหรอ ห่างกันตั้งสิบห้าปี ปานนั้นหมอฉัตรของผมไม่มีลูก
ไปแล้วหรือไง ภพ’

‘ไม่ดีหรือไง ห่างกันเยอะๆ เผื่อนิคก็จจะกลัวขึ้นมาบ้าง และถ้าเกิดอะไรขึ้นก่อนนิกก็เรียนจบ ผมกับคุณดาจะเลี้ยงนิกก็ให้ดีเหมือนลูกตัวเอง ผมสัญญา’

“ส่วนสินสอด คุณนาคไม่ต้องห่วงเลย ดาจะจัดการมาอย่างดี ไม่ให้เสียชื่อเสียงใครคนเดียวของฉัตรารุศคะ เาเนี้แนะดาฉัตรพรุ่งนี้พาน้องไปเลือกแหวนซะด้วย แม่จะโทร. บอกร้านเพชรไว้ให้”

ฉัตรบดินทร์เพิ่งมารู้สึกตัวตอนที่มารดาพาด่าบเข้าให้ที่แขนแกร่ง ปากกำลังจะหาทางแก้ตัวให้พ้นจากเรื่องนี้ แต่หญิงสาวผู้ต้องร่วมชะตากรรมเดียวกันกลับเอ่ยขึ้นแทน

“นี่ตกลงคุณป้าไม่กะให้นิคก็กับพี่ฉัตรเรียนรู้อันเลยหรือคะ”

คำถามนั้นเรียกให้ผู้ใหญ่อีกสามคนในห้องหันไปมองหน้าสวยเฉียว ไม่เหลือเค้าเด็กอ้วนดำในอดีต ท่าทางมั่นใจในตัวเองติดจะแข็งด้วยซ้ำ คงมีเพียงน้ำเสียงยามพูดกับผู้ใหญ่ที่ดูสุภาพอ่อนน้อม แต่ความไม่ยอมคนฉายแววตาชัดเจน

“เรียนรู้อะไรกันอีกคะลูก รู้จักกันไปถึงไหนต่อไหนแล้ว” คุณหญิงสรวลสุดาอุบแขนหญิงสาวที่ตนหมายมั่นปั้นมือมาตั้งนานว่าต้องได้มาเป็นลูกสะใภ้ พูดตามจริง พอหายตกใจหล่อนก็ดีใจจนเนื้อเต้น จะว่าส่งเสริมให้ลูกชายรวบรวมหัวรบบหางก็คงไม่ผิด แต่เรียกว่าสมปรารถนาจริงๆ เพราะไม่ต้องกล่อมฉัตรบดินทร์แม้แต่บ่อย “ลูกชายป้าเองก็เป็นสุภาพบุรุษ ทำก็ต้องรับ”

“แต่หน้าตาพี่ฉัตรไม่เต็มใจเลยนะคะ” นครามองหน้าสุภาพบุรุษที่นั่งเงียบ ไม่พูดไม่จาอะไร สีหน้าไม่แสดงความรู้สึกอะไรสักอย่าง ไม่แม้แต่จะบริภาษพูด

“โอ๊ย ตาฉัตรนะ ป้าจะถล่มทลายก็มีหน้าเดีวนี้แหละ นิกก็ไม่ต้องสนใจหรอกลูก” คนเป็นแม่หันไปค้อนลูกชายไม่รู้รอบที่เท่าไรของ

วัน ก่อนจะหันไปยิ้มเอ็นดูหญิงสาว “ส่วนเรื่องแต่ง ยังไงก็ต้องแต่งค่ะ ไม่แต่งได้ไงคะนี่ก็ หนูกับพี่ฉัตรนะเสื้อผ้าหลุดลุ่ยกันขนาดนั้น ยังไง ลูกชายป้าก็ต้องรับผิดชอบ”

ว่าที่แม่สามีตั้งท่าจะสาธยายต่อ แต่เหมือนพระเอกของเรื่อง จะเริ่มได้สติขึ้นมาบ้าง

“ขอผมคุยกับนิกก็เป็นการส่วนตัวหน่อยแล้วกันนะครับ ขอสัก ครึ่งชั่วโมง แล้วเดี๋ยวเราค่อยสรุปกันนะครับว่าจะเอาอย่างไร” พุดจบ ชายหนุ่มวัยสามสิบหกร่างสูงใหญ่ก็ลุกขึ้นยืน มองหน้านครานิ่ง และ เอ่ยเสียงเรียบเหมือนพูดกับนักศึกษาแพทย์มากกว่าผู้หญิงที่เพิ่งคลุก วงในกับเขามา “ตามผมมา เชิญครับ”

ทั้งคู่เดินกลับเข้ามาในที่เกิดเหตุอีกครั้ง หลังจากที่ต้อง ออกไปนั่งคุยกับผู้ใหญ่ทั้งสามด้านนอก ชายหนุ่มที่เดินเข้ามามาก่อน ยืนกอดอกหันหลังให้นครา เจ้าของบ้านที่เดินตามหลังมา คนที่เคย จัดการกับปัญหาได้ทุกอย่าง มั่นใจมาตลอดกลับหาทางออกให้ตัวเอง ไม่ได้ ขณะที่เขากำลังคิดว่าจะตกลงกับอีกฝ่ายอย่างไร หญิงสาวก็เป็น คนเริ่มบทรสนทนาขึ้นก่อน

“นิกก็ขอโทษพี่ฉัตรด้วย ที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

ฉัตรบดินทร์หันกลับมามองและยกมือรับไหว้การขอโทษจาก นคราแบบงงๆ เพราะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เขา ตั้งใจเรียกหญิงสาวออกมาตั้งสติ มาคุยกันก่อน แต่นั้นนครากลับเปิด ประเด็นด้วยการขอโทษแบบนี้ หรือเจ้าตัวจะรู้ว่าเรื่องนู่นๆ เกิดขึ้นได้ อย่างไร

“ขอโทษผมเรื่องอะไร”

“ก็ที่ทำพี่ฉัตรมาയാจนทำอะไรไปโดยไม่รู้ตัวแบบนั้น ซวยชะมัด”

ประโยคอธิบายความของหญิงสาวทำเอาชายหนุ่มอึ้งไปพักใหญ่

เหมือนโดนคนนี้อกปลายคาง นี่แปลว่าหล่อนรู้ หล่อนตั้งใจหรือ
“ว่าไงนะ”

นคราก็อธิบายตาใส เสียงดังชัดถ้อยชัดคำแบบคนมั่นใจใน
ตัวเอง คนที่อยู่กับนักเลงมาตั้งแต่เด็กๆ คนตรง เปิดเผย และเอาจริง
“ก็ที่เราสองคนทำเรื่องแบบนั้นอย่างไว้สติเป็นเพราะเราเมายา
คะ ไวน์ที่เราดื่มเข้าไปผสมยานอนหลับ”

“แล้วคุณรู้ได้ไง” สีหน้าเขานิ่งสนิท มีเพียงนัยน์ตาเท่านั้นที่ฉาย
ชัดว่าเขาอารมณ์ไม่ปกติ แต่นคราไม่สังเกตเห็นเพราะมัวแต่พลิกฝ่ามือ
คูสีเล็บของตัวเอง ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทร. ส่งลูกน้องให้นัด
ช่างทำเล็บ ไม่สนใจจะตอบคำถามชายหนุ่มที่ยืนรอคำตอบอยู่

“ภูมิ นึกก็จะออกไปทำเล็บ อีกสักชั่วโมง เอาช่างคนเดิมเท่านั้น
นะ” พูดจบถึงได้หันมาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นต่อ เหมือนพูดเรื่องดินฟ้า
อากาศ

“เพื่อนนิกก็ คนที่หน้าหล่อๆ ที่เป็นลูกครึ่ง จำได้ไหมคะ เขาเป็น
คนใส่ยาในแก้วของเราสองคน” ตาหวานปรายมองเขานิดหนึ่ง ก่อน
จะเถยหน้าจ่อโทรศัพท์มือถือถือต่อ ปากก็พูดอธิบายไปเรื่อย

“นั่นแหละ เราดื่มกันเข้าไป เราก็เลยนัวกันยับ จนพ่อแม่มาเห็น
แล้วให้เราแต่งงานกันแบบนั้นไงคะ” คำพูดตรงๆ ทำเอาจัดรบดินทร์
ขมวดคิ้ว ตกลงว่าเป็นแผนของนคราที่จะจับเขาหรืออย่างไร

“คุณรู้ว่าในแก้วมียาหรือ” จัดรบดินทร์ถามย้ำความเข้าใจเรื่อง
ที่เพิ่งรับรู้ ส่วนนคราพยักหน้ารับ “แล้วคุณก็ดื่มมันเข้าไปหรือ” พัง
เขาพูดจบหล่อนก็พยักหน้าอีกรอบเป็นการยืนยันสิ่งที่เขาเพิ่งถาม

“แล้วคุณก็เข้าไปในห้องที่ผมหมดสติอยู่นั่นหรือ นี่คุณสิ้นไร้
ไม้ตอกขนาดต้องมอมยาผู้ชายเพื่อจับเขาแต่งงานเลยหรือ” อคติ
ในใจทำให้คนไม่อยากแต่งงานโยนความผิดให้ผู้หญิงตรงหน้า อารมณ์
ร้อนๆ ทำเอาลืมเหตุการณ์ที่หญิงสาวพยายามห้ามเขาดื่มไวน์แก้วนั้น

“ไร้ยางอาย!”

นคราถึงกับหน้าชาเมื่อได้ยินคำพูดที่เขาโยนใส่หน้า หล่อนรู้แต่ไม่ได้ตั้งใจจะให้เขาตี้ม ไม่ใช่หล่อนหรือที่ปรีเข้าไปขอแก้วคืน แล้วถ้าจำไม่ผิด หล่อนอยู่ในบ้านของตัวเอง โชนของตัวเอง เขาไม่ใช่หรือที่เข้ามารุกล้ำพื้นที่ส่วนบุคคลเอง

“จะเกินไปแล้วนะคะ พี่ฉัตรมานอนอยู่ในบ้านนิกก็ นิกก็ควรจะเป็นคนพูดมากกว่าว่าพี่ฉัตรตั้งใจเข้ามาปล้ำนิกก็หรือเปล่า”

ตาหวานวาววับด้วยความไม่พอใจบ้าง จากที่ตั้งใจว่าจะตี้อแพ่งใส่คุณพ่อ ไม่ยอมมิให้ถูกจับแต่งงานไม่ว่าจะชอบเขามากแค่ไหน แต่จะทำให้เขาตกหลุมรักหล่อนด้วยตัวเอง กลับกลายเป็นคนละเรื่องไปทันที

“เนื้อตัวนิกก็มีแต่รอยบิบ รอยดูดเต็มไปหมด ปฏิเสธไหมล่ะคะ ว่าพี่ฉัตรไม่ได้เป็นคนทำ”

สาวหน้าสวยยังลอยหน้าลอยตาถาม นิกโกรธเมื่อเขาไม่ฟังอะไรให้ได้ศัพท์ครบถ้วนเสียก่อน อดน้อยใจลึกลงๆ ว่าพี่ชายแสนดีในวัยเด็ก คนนั้นหายไปไหน เหลือแต่ผู้ชายใจร้ายคนนี้ นี่ไม่ใช่ผู้ชายคนที่นิกก็หลงรักนี่นา

“ผมไม่เคยคิดอยากจะยุ่งกับผู้หญิงแบบคุณแน่ๆ”

อีกประโยคที่ทำเอานคราล้มเลิกความคิดไปเลย ไม่เอาแล้วตกหลุมล้งหลุมรักแบบคนปกติ นิสัยต้องชนะ ต้องได้ทุกอย่างตามความต้องการฟุ้งฟรวด คนหน้าสวยเลยยกริมฝีปากเป็นเชิงยิ้มเยาะ แหวตาดูถูกอาจารย์หมอมมีชื่อแบบไม่เกรงใจอีกต่อไป

“คิดไม่คิด พี่ฉัตรก็ยุ่งไปแล้ว และคนอย่างเจ้าพ่อนาคคงไม่ปล่อยให้ใครล่วงเกินลูกสาวเขาฟรีๆ นะคะ”

นครายืนขึ้นบ้าง มองหน้าหล่อนของพี่ฉัตรตาไม่กะพริบ เอากับหล่อนสิ หล่อนอุตสาห์ปราณีว่าจะให้กามเทพทำงานตามปกติ เล่นทางสะดวกแล้ว แต่ดูเอาเถอะ ฉัตรบดินทร์ทำตัวเองแท้ๆ ที่ต้องให้หล่อน

ใช้วิธีสกรปรกแบบนี้ แล้วไอ้เรื่องเล่นนอกกฎก็ดันเป็นสิ่งที่นคราถนัดเสียด้วย

“ก็ใช่ไง ตอนนี่เลยกลายเป็นว่ายังไงเราก็คงต้องแต่งงานกันแน่ๆ”

ชายหนุ่มสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง สายหัวแบบคนหาทางออกไม่ได้ อีกรใจหนึ่งก็บอกว่าแต่งๆ ไปก็จบเรื่อง คุณแม่จะได้เลิกเข้าซี้กวนใจให้มากความ

“ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้รักชอบคุณด้วยซ้ำ” เขามองหน้าผู้หญิงตรงหน้าที่ไม่เหลือเค้าเดิมของเด็กหญิง แต่โตมาเป็นผู้หญิงสาวเต็มตัว แค้นหึกปีก่อนเขายังจะบ้า มาแบบนี้ ทรงนี้ เขาคงไม่รอด

“แต่ตอนนี่เรื่องชอบไม่ชอบไม่ใช่ประเด็นแล้วมั้งคะ” นคราเสยผมยาวถึงบั้นเอวขึ้น มองหน้าเขาแบบซ่อนความรู้สึกของตัวเอง เสียใจไม่น้อยเพราะเขาพูดออกมาได้หน้าตาเฉยว่าไม่เคยคิดอะไรกับหล่อนทั้งๆ ที่นครารักเขาฝังใจมาตั้งแต่เยาว์วัย “พี้อัตรคงปฏิเสธสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้ รวมถึงคงปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้ ไม่งั้นพี้อัตรคงไม่แมนน่าดู”

คำพูดทำทนายทำเอาทิวของฉัตรบดินทร์ฟุ้งพรวด คนอย่างเขานี้นะไม่มีความรับผิดชอบ ไม่เป็นสุภาพบุรุษ ไอ้ที่ขมอกขมใจบอกตัวเองว่าไม่ให้สนใจเรียกว่าโคตรสุภาพบุรุษต่างหาก

“ในเมื่อต้องแต่งก็แต่ง” เสียงหัวนสันแบบไม่เคยมีใครได้ยินถึงแม้อาจารย์หมอฉัตรจะขึ้นชื่อเรื่องความดูในหมู่นักศึกษาแพทย์ แต่ก็ไม่เคยใส่อารมณ์กับใครแบบนี้ “เอาเป็นว่าแต่งกันไปก็ต่างคนต่างอยู่ไปละกันนะครับ ผมจะไม่ก้าวก่ายชีวิตคุณ”

หญิงสาวจุกมากขึ้นอีก

“แล้วคุณก็อย่ามาคาดหวังอะไรกับผม ถ้าคุณทนไม่ได้ แต่งไปสักพักจะหย่า จะเลิก ผมก็ยิ่งกว่ายินดี บอกมาละกัน ผมพร้อมยี่สิบสี่ชั่วโมง”

พูดจบเจ้าตัวก็เดินออกไปทันที ไม่รอให้หญิงสาวตอบตกลง หรือแสดงความเห็นใดๆ จนลูกเจ้าพ่อใหญ่อดกระที่บเท้าเพราะความ หงุดหงิดไม่ได้ ปกติบทสังคนอื่นนะมันหน้าที่หล่อน นี่คิดว่าเป็นใคร มาจากไหนถึงอำนาจบาตรใหญ่มาสั่งนคราได้

3

“สวีสวีคะพีฉัตร” นครายกมือไหว้คนที่ต้องมารับหล่อน ไปซื้อแหวนหมั้นตามคำสั่งของคุณหญิงสรวงสุดาผู้เป็นมารดาของ ชายหนุ่ม หลังจากเกิดเรื่องวุ่นๆ ที่ทำให้ทุกคนคิดกันไปว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน ซึ่งก็คงมีบ้างไม่น้อยเพราะทั้งคู่โดนผู้ใหญ่ทั้ง สามปลุกขึ้นมาในสภาพเปลือยท่อนบน ดีที่มีผ้าห่มปิดไว้ แต่ภาษากาย ที่แสดงชัดว่านอนกอดก่ายกันก็ชวนให้คิดไปตามที่เห็นจริงๆ หลังจาก นั้นก็เนื้อเต้นกันใหญ่เพราะทุกคน โดยเฉพาะคุณหญิงแม่ของฝ่ายชาย ตั้งใจเป็นมั่นเป็นเหมาะตั้งแต่ไหนแต่ไรว่าจะให้ทั้งคู่แต่งงานกัน พอมา เจอแบบนี้เลยยังมีข้ออ้างในการมัดมือชกไปกันใหญ่

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ มองคนตรงหน้าที่สดสวย สดชื่น ต่างกับเขาที่ออกจากห้องผ้าตัดเมื่อชั่วโมงก่อนก็ต้องรีบมารับอีกฝ่าย ตามคำสั่งของมารดา ดีที่ทำทางหล่อนพูดกันรู้เรื่องราวหลังจากแต่ง จะต่างคนต่างอยู่ เพราะหล่อนก็แค่จะเอาชนะ ส่วนเขาก็จะทำให้มัน จบๆ ไป

“ทานอะไรยังคะ เมื่อก็คุณป้าโทร. มาบอกว่าพีฉัตรเพิ่งออกจากห้องผ้าตัดเอง เราแวะหาอะไรทานกันก่อนก็ได้นะคะ นิคก็มารับ” หญิงสาวตอบท่าทางสบายๆ แต่ดูไว้ตัวเกินวัยยี่สิบเอ็ดปี รัศมีมีความน่า

ย่าเกรงบางอย่างฉายชัด “ไม่มีฐานะที่ไหนคะ”

ก็ใช่นะสิ คุณหญิงสรวงสุดาเปรยเข้าหูเขาว่านคราไม่ได้ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน มีแต่ช่วยนาคราชดูงาน ซึ่งก็คงเป็นคำอธิบายแบบเข้าข้างของคนที่ให้เงินบิดาไปวันๆ ตามประสาลูกคนรวย ส่วนเขาน่ะไม่ใช่ บางที่อยู่เวรยาวสามคืนก็ยังคงเคยมาแล้ว

“แต่ผมมีคลินิกตอนหกโมง นี่ก็สามโมงแล้ว ไม่ทันหรอก” เขาเคยตามมารดาไปร้านเพชร ทำไมจะไม่รู้ว่าผู้หญิงใช้เวลาไปกับเรื่องไร้สาระแบบนี้มากเท่าไร

“ไม่เป็นไรหรอก ทำให้เสร็จๆ ไป ผมทานข้าวไม่ตรงเวลาจนชิน” จัตรบดินทร์ตอบนิ่งเฉย ไม่แสดงอาการอะไรทั้งสิ้น นี่ก็ราคาอีกฝ่ายไม่น้อยเหมือนกันที่มัวแต่ก้มหน้าก้มตากดโทรศัพท์ ไม่สนใจคนที่ขับรถให้ นั่งอย่างเขานี้

นี่คิดว่าตัวเองทำมากคนเดียวหรืออย่างไร คนอย่างนคราก็ไม่เคยก้มหัวให้ใครพอกันนั้นแหละ

เกือบครึ่งชั่วโมงกว่าทั้งคู่จะเดินทางมาถึงที่หมาย จัตรบดินทร์รีบเดินนำคนตัวบางที่ทรงตัวอยู่บนรองเท้าส้นสูงสี่นิ้ว ฝ่ายหญิงสาวก็ก้าวทำยาวไม่แพ้กัน เดินไวเหมือนสวมรองเท้ากีฬาจนคุณหมอแปลกใจ และต้องประหลาดใจยิ่งขึ้นเมื่อนคราเดินนำหน้าเขาไปก่อน
“จะรีบไปไหน” ปากถามคนที่เดินแซงเขา แต่ก็มองเห็นว่าหล่อนเดินรีไปหาคนสนิทที่ยืนดูอะไรบางอย่างให้ ก่อนที่ฝ่ายโน้นจะก้มหัวทำความเคารพผู้เป็นนายแล้วหลบฉากไปเสียบๆ ไม่ให้เกะกะสายตาใคร

“นี่ก็ให้ภูมิเออาเบเกิดมาส่ง จากเบเกอร์รี่ในโรงแรมข้างๆ รสชาติพอทานได้แหละ พี่จัตรทานรองท้องเถอะคะ” พุดจวบเจ้าตัวก็ส่งถุงที่เพิ่งรับมาจากคนสนิทประจำตัวอย่างภูมิให้ว่าที่เจ้าบ่าว ก่อนจะเดิน

เช็ดหน้าเข้าร้านเพชรไป ทำเอาฉัตรบดินทร์อดสงสัยไม่ได้ว่าหญิงสาว
เอาเวลาไปจัดการหาของกินมาให้เขาตอนไหน

ถึงจะอยากบั่นแป้งใส่ที่ฉัตรคนนี้มากแค่ไหน แต่ความรู้สึกลับาง
อย่างในจิตใจที่ฝังรากลึกมากกว่าสิบปีก็ทำให้ครานิ่งเฉยใส่อีกฝ่าย
ไม่ลง จึงต้องกดส่งข้อความไปหาคนสนิทที่มีหน้าที่รองมีอรองเท้า
ทุกอย่าง จัดแจงหาของว่างมาให้คนที่มิถุภษ์แต่งงานกับหล่อนในอีก
สองเดือนข้างหน้า

ชายร่างสูงใหญ่เดินตามว่าที่คู่มั่นและเจ้าสาวเข้าไปในร้าน
เครื่องประดับเรียบๆ และนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ เก้าอี้สตูลที่มีเจ้าของ
ร้านนำเพชรตามที่มาตราเขาโทร. สั่งมาให้หญิงสาวเลือกเป็นสิบๆ เม็ด
พร้อมกับตัวเรือนแบบต่างๆ โดยที่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจคนที่เพิ่งนั่งลง
อย่างเขา แต่ตื่นตื้นกับของมีค่าตรงหน้า

“ขอบคุณ”

“คะ?” มือหนึ่งถือแว่นขยาย อีกมือคืบเพชรขึ้นดูด้วยท่าทางเป็น
มืออาชีพ ในขณะที่หน้าสวยหันมามองเขาแล้วเลิกคิ้วขึ้นเป็นคำถาม
ตาสีน้ำตาลอ่อนส่องประกายสดใสแข่งกับเพชรหลายสิบเม็ดที่กองอยู่
ตรงหน้า

“สำหรับขนม” ชายหนุ่มกระซิบบอกไม่ให้ชัดจังหวะการอธิบายที่มา
ของเพชรแต่ละเม็ดจากเจ้าของร้าน “ว่าแต่คุณไปสั่งตอนไหน”

“สั่งตอนนั่งในรถไฟคะ ภูมิมหาได้ทุกอย่าง อยากได้อะไรก็บอก
ไปเถอะคะ” ปากตอบแต่ตาส่องอัญมณีราคาแพงตรงหน้าด้วยท่าทาง
คล่องแคล่ว จากนั้นปากแดงสดตามธรรมชาติก็เจ้อยแจ้วเจรวจากับ
เจ้าของร้านที่ดูแล้วว่าที่ลูกสะเฝ้าตระกูลฉัตรวรุณเป็นอย่างไรดี

“เมื่่นี้ใช้ได้” คนเสียงหวานพูดเบาๆ เหมือนบอกตัวเอง ใช้
ปลายแขนบเขี่ยเพชรเม็ดงามแยกไว้ที่มุมหนึ่งของถาดกำมะหยี่ “พี่
ฉัตรดูแบบไปพลางๆ สิคะ”

หญิงสาวออกคำสั่งกับอีกฝ่ายตามความเคยชิน ไม่ได้ใส่ใจใจตัวของชายหนุ่มที่ขมวดเข้าหากันนิดหน่อย เพราะไม่เคยต้องรับคำสั่งจากคนอื่นเหมือนกัน

“ดูเป็นเหรอ” คนที่ไม่อยากจะได้ใส่ใจอะไรสักอย่างเกี่ยวกับงานแต่งงานตามมือหนึ่งส่งขนมเข้าปาก ทำทางเรียบร้อยน้ำดู อีกมือก็เลื่อนหน้าจอไอแพดดูแบบขอไปที เลือกส่งๆ ให้มันเสร็จจะได้จบๆ ไป

“คะ ดูบ่อยเลยละ เวลาคนเอาของมาตั้ง” นคราหมายถึงเวลามีคนเอาของมาจำนำกับบิดาหล่อนเพื่อแลกเงินสดไป

“ชุดใหญ่ๆ” ทั้งนั้นที่เอามา คุณพ่อเลยให้คนสอนนิกก็ดูตั้งแต่เด็กๆ เพราะชอบไปวิ่งวนในหอนั้น” หญิงสาวหมายถึงห้องนิกวัยที่มีผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบอัญมณีหลายคนทำงานอยู่ คอยตรวจสอบสินค้าที่มีคนเอามาจำนำ ซึ่งนคราในวัยเด็กก็ชอบเข้าไปเล่นในหอนั้นตามประสาเด็กผู้หญิงชอบของสวยๆ งามๆ โดมาเลยซึ่มซัับวิชาความรู้ ความชำนาญ และได้รับผิดชอบงานส่วนนี้เป็นหลัก

“ของพี่ฉัตรเอาสักไม่เกินกะรัตก็พอ ใหญ่ไปคงใส่ไม่สะดวก ส่วนของนิกก็ คุณป้าสั่งมาแล้วว่าให้เอาแบบติดนิ้วสักห้ากะรัต เพราะของที่จะใช้หมั้นจริงๆ คุณป้าจะยกวงที่คุณลุงขอแต่งงานให้” นคราจัดแจงเสร็จสรรพ เลือกเพชรเม็ดงามที่ตัวเองพอใจ ก่อนจะแยกทั้งเม็ดของตัวเอง ทั้งเม็ดของชายหนุ่มไว้ให้ทางร้าน โดยที่ฉัตรบริดดิทริกก็ซึ่แบบแหวนง่ายๆ ส่งๆ ไปแบบนั้น

“ส่วนแบบของนิกก็...เอาแบบนี้ละคะ” หญิงสาวกดส่งอีเมลรูปให้ทางร้านเมื่อได้เพชรเม็ดที่ต้องการ

“มันเป็นแหวนที่พอกับแม่ นิกก็ใส่ตอนแต่งงานกัน เอาแบบนี้เป๊ะเลยนะคะ ห้ามพลาด ลองไปถามช่างดู ถ้าทำไม่ได้ก็บอกนะคะ นิกก็จะส่งคนมารับเฉพาะเพชร แต่ไปขึ้นเรือนที่อื่น” นคราบอกทางร้านชัดเจนทุกอย่างตามประสาคนออกคำสั่งเป็นนิสัย

หล่อนปรายตามองว่าที่เจ้าบ่าวที่พอกินขนมเสร็จก็จิ้มเลือกแบบ
หวานเสร็จภายในห้านาทีแรก แล้วก็นั่งอ่านอะไรในไอแพดของเขา
ไม่สนใจหล่อนอีกเลย แต่พอหญิงสาวสั่งจบ ผู้ชายตัวโตก็เงยหน้าขึ้น
มองเจ้าของร้านเหมือนใส่ใจอยู่ตลอดเวลา ก่อนจะยื่นบัตรเครดิตให้
อีกฝ่ายทันที

“จัดการค่าใช้จ่ายเลยนะครับ”

นคราอดค้อนให้เขาไม่ได้ ดูเอาเถอะ ใช้เวลาด้วยกันมาเกือบ
สองชั่วโมง ฉัตรบดินทร์พูดกับหล่อนไม่ถึงห้าประโยค แกรมพอเสร็จธุระ
ก็รีบราวกับว่าถ้าอยู่ด้วยกันต่ออีกสักห้านาทีจะขาดใจตายลงไปได้
อย่างนั้นแหละ

ไม่เกินสิบนาทีหลังจากนั้น ทั้งคู่ก็กลับมาอยู่ในรถยนต์
หรูหราของนายแพทย์ใหญ่ โดยที่ชายหนุ่มก็ตั้งหน้าตั้งตาขับรถแบบ
ไม่ใส่ใจหญิงสาวคนสวย นคราก็ได้แต่ยกไหล่ให้เขา จะให้หล่อนมานั่ง
ออชားเอาใจเขา ทั้งๆ ที่ปกติทำได้ ทำบ่อย นคราก็ไม่อยากทำ ไม่
อยากเอาใจเพราะนึกหมั่นไส้คนที่ทำท่ามาก วางมาดใส่หล่อน จนคน
ที่ต้องแต่งงานด้วยอดขัดใจไม่ได้ ทว่าก็ได้แต่เสียบและเล่นโทรศัพท์
มือถือของตัวเองไป จนเสียงโทรศัพท์ของชายหนุ่มดังขึ้น

“ครับ” เสียงรับโทรศัพท์ก็เรียบพอกับหน้าตา “ได้ครับ งั้นผม
จะเข้าไปเดี๋ยวนี้”

พูดจบชายหนุ่มก็สั่งหล่อนราวกับเป็นผู้ช่วยเขา “มีเคสผ่าตัด
ด่วน ผมคงต้องเข้าโรงพยาบาลเลยยังไปส่งคุณไม่ได้ รอได้ไหม ถ้า
ไม่ได้ก็ให้ใครมารับ”

อันที่จริงนายแพทย์รูปหล่อที่ตั้งใจจะไปส่งอีกฝ่าย เพราะแม่ของ
เขาสั่งไว้ กอปรกับเกรงใจนาคราชไม่น้อย ภาวนาให้นคราสั่งให้ใคร
สักคนมารับกลับไป แต่จะอ้อนให้อีกคนรอเขาก็ไม่เคยทำ ตั้งใจว่าหาก

นครารอไม่ได้ก็จะถือเป็นการเรียนรู้นิสัยกันไว้

แต่หญิงสาวกลับตอบหน้าตาเฉย “ได้ค่ะ นิคก็ไม่มีธุระอะไร อยู่แล้ว ว่าแต่มีตรวจคนไข้ต่อด้วยไม่ใช่หรือคะ”

“ใช่ ก็ถ้าจะให้ไปส่ง ก็คงต้องรอกันจนเสร็จ สองทุ่ม” ฉัตรบดินทร์ ปรายตามองหญิงสาวอายุยี่สิบเอ็ดซ่างๆ ไม่ได้เกรงใจ ไม่ได้ใส่ใจ แค่อยากัดใจดูว่าจะทนกับวิถีชีวิตแบบหมอมๆ ของเขาได้สักแค่ไหน “อย่างที่บอก ถ้ารอไม่ไหวก็ให้คนมารับละกัน”

ฉัตรบดินทร์โยนหน้ากากอนามัยลงถึงหน้าห้องผ่าตัด ก่อนจะถอดเสื้อคลุมออก ยืนบิดร่างสูงใหญ่ด้วยความอ่อนล้า และ สายหน้าด้วยความอ่อนใจว่าวันนี้เขาก็ไม่สามารถออกตรวจคนไข้ที่มาขอรับคำปรึกษาในคลินิกช่วงหกโมงเย็นถึงสองทุ่มตามตารางได้ เพราะการผ่าตัดด่วนยัดเยียดกว่าที่คิดไปมาก

“ดูความดันละกัน สักสองชั่วโมง แล้วบอกผม เดี่ยวค่อยดูอีกที ว่าถ้าย้ายเข้าห้องผู้ป่วยคืนนี้เลยจะไหวไหม”

อาจารย์แพทย์รูปหล่อบอกผู้ช่วยที่เข้าผ่าตัดด้วยกันวันนี้ ก่อน จะสาวชายาวกลับห้องทำงานบนชั้นผู้บริหาร ห้องที่เขาทิ้งนคราไว้ ตั้งแต่เมื่อเกือบห้าชั่วโมงก่อน อยากรู้เหมือนกันว่าคุณหนูหยิบโหยง แบบนั้นจะยังรอเขาไหวหรือไม่

ชายหนุ่มมั่นใจว่าห้องทำงานเขาคงจะว่างเปล่าไร้เงาผู้หญิงสวย แต่จิตใจไม่ดี แต่กลับชะงักทันทีที่เปิดประตูแล้วเห็นร่างระหงสมส่วน ไม่สูงเกณฑ์มาตรฐานหญิงไทย สอดรับกับส่วนโค้งเว้าชัดเจน นี่ถ้า ไม่ใช่นครา เขาอาจจะหลงไหลไปกับความงามของผู้หญิงคนนี้ หล่อน ยืนหันหน้าออกไปทางกระจก ดูทิวทัศน์กรุงเทวมหานครเบื้องล่างจาก ชั้นสามสิบ ส่งเสียงนึ่งบอกลายสายชนิดที่ชายหนุ่มต้องขมวดคิ้ว

“ถ้าไม่จ่ายก็เอาคนลงไปจัดการ เอาทีมปีกลงไปสักครึ่งทีมก็พอ

พวกกเพ็วรากแบบนี้ไม่ต้องเอามือตีไปให้เสียเวลานั้น เสียงหวานนั้น
เรียบสนิท รวากับสิ่งให้แม่บ้านจัดอาหารขึ้นโต๊ะ

ทั้งๆ ที่ประโยคที่จัดรถดินทร์ได้ย็นหล่อนพูดมันต้องไม่ใช่เรื่องดี
แน่ๆ แต่ชายหนุ่มก็ยกไหล่แบบไม่ใส่ใจ ก่อนจะก้าวเข้าห้องทำงาน
ตัวเอง ปิดประตูเสียงไม่เบานัก จนนคราหันหน้ามามองเขา สายตา
นิ่งเรียบพอกัน

“เอาเท่านี้ก่อน ภูมิภาคคนออกไปเองด้วยนะ ถ้ามีอะไรที่ตัดสินใจ
ใจไม่ได้ก็ส่งข้อความมาละกัน นิคก็ต้องวางละ”

มือบางหย่อนโทรศัพท์มือถือลงกระเป่ากระโปรงตัวสวย มอง
หน้าชายหนุ่มที่นั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานเรียบร้อยแล้ว

“ได้ตรวจคนไข้ใหม่คะ”

จัดรถดินทร์ชะงักมือที่พลิกเอกสารทางการบริหาร เหยงหน้ามอง
นครา และสายหน้าเบาๆ ก่อนสนใจงานตรงหน้าต่อ

“แล้วคนไข้ที่ต้องผ่า เรียบร้อยดีไหมคะ” นครายังถามต่อ ทั้งๆ
ที่อารมณ์กรุ่นไม่น้อย เขาให้หล่อนนั่งรออยู่ห้าชั่วโมง ก่อนที่จะกลับมา
ไม่พูดไม่จาอะไรกับว่าที่คู่หมั้นและเจ้าสาวอย่างหล่อนสักคำ ได้แต่
พยักหน้าโดยแทบจะไม่สบตานคราด้วยซ้ำ “แล้วนี่จะกลับได้ยังคะ”

“ผมมีงานต้องเคลียร์ บอกคุณแล้วนะ ถ้ารอไม่ไหวก็ให้ใครมา
รับไปก่อน”

คนตอบตอบทั้งๆ ที่ตาอยู่กับเอกสารกองโตตรงหน้า มือหนาเข็น
ซีโอให้วุ่นวายไปหมด ท่าทางมึนตึ๊ง จนนคราเริ่มของขึ้น เดินไปเท่าโต๊ะ
ทำงานของชายหนุ่ม ก้มหน้ามองคนที่ไม่สนใจหล่อนแม้แต่น้อย มีแต่
เสียงเข้มดังออกมาจากริมฝีปากบางสีแดงจัดราวกับผู้หญิง

“ผมมีความรับผิดชอบ ไม่ได้ลอยหายไปวันๆ แบบคุณ”

นคราหน้าชาไม่น้อยเมื่อได้ยินประโยคดูถูกจากเขา แต่ก็แน่ละ
จะให้ไปอธิบายความว่าหล่อนประกอบอาชีพอะไรได้อย่างไร ในเมื่อที่

หล่อนช่วยผู้เป็นบิดาทำอยู่ทุกวันนี้มีแต่เรื่องซึกแซ็ก หรือไม่กี่บอกใคร ไม่คล่องปากทั้งนั้น

“ก็แค่พูดว่าจะเสร็จก็โหมง มันเดือดร้อนมากหรือไงคะ พี่ฉัตร ไม่ได้จะตัวคนเดียวแล้วนะคะ ทำอะไรก็คิดบ้าง”

เสียงหล่อนไม่ได้แสดงความกระแจะกระงอดหรือวิตว้ายอย่างที่ฉัตรบดินทร์คาดว่าจะได้ยิน แต่ออกจะเย็นเยียบ เอาจริง จนคุณหมอ ซึ่งต้องต้องยอมเงยหน้ามองหญิงสาว นี่ไม่ใช่สาวน้อยซื่ออ่อนที่วิ่งตามเขาเป็นเงาเมื่อตอนเด็กๆ ไม่ใช่คนที่เขาบอกอะไรก็ฟังเหมือนเมื่อสิบกว่าปีก่อนแม้แต่น้อย นครากลายเป็นผู้หญิงจริงจังน่ากลัวแบบนี้ไปตั้งแต่เมื่อไร และถึงแม้จะรู้สึกขัดแย้งและขัดใจเพราะหล่อนไม่ออกอ้อนเขา แต่กลับมีความพอใจลึกๆ เมื่อเห็นกิริยามั่นใจในตัวเองแบบนี้

“ที่นึกก็ถาม ก็เพราะนึกก็จะทำให้ใครเอาอาหารมาส่ง” เสียงที่ว่านิ่งแล้ว แต่แวดตากลับนิ่งกว่า “แล้วที่นึกก็รอ ก็เพราะคุณพ่อบอกว่าให้พาพี่ฉัตรเข้าไปที่บ้านด้วย นึกก็ไม่อยากกลับไปคนเดียวแล้วให้คุณพ่อรู้สึกว่าคุณฉัตรไม่สนใจอะไรนึคก็เลย แต่ในเมื่อพี่ฉัตรพูดมาๆ ใส่นึคก็แบบนี้ก็ดีค่ะ นึกก็กลับก่อน have fun กับงานไปค่ะ”

ทันทีที่บอกจบ นคราก็ยกมือไหว้ฉัตรบดินทร์ที่เงยหน้ามองหล่อนนิ่งๆ นิ่งจนหญิงสาวหม่นได้ คิดว่านี่เป็นคนเดียว พูดจาไม่แคร์ความรู้สึกใครเป็นคนเดียวหรืออย่างไรถึงได้ทำแบบนี้ แต่ยังไม่ทันเดินพ้นประตูห้อง คนที่แก่กว่าสิบห้าปีก็ดูหล่อนเสียงแข็งกร้าวจนเกือบขนลุก

“กลับมานั่งก่อน” พูดทั้งๆ ที่อารมณ์ไม่ดีพอกัน เด็กบ้านนี้จะยอมเขาสักนึคก็ไม่ได้ ในใจเขาเริ่มเดือดปุดๆ แต่ตายังอยู่กับเอกสารในมือ

“นี่มันก็โหมงเข้าไปแล้ว เดี่ยวผมไปส่ง” ในใจรู้สึกแะๆ ลึกๆ เมื่อฟังเหตุผลที่อีกฝ่ายชักใช้เขา แต่แล้วยังไง เขาไม่ได้วางพอม่าจ้อใครหรอก เอาแค่พอไม่ให้เสียมารยาทก็พอ

นคราได้ยืนแบบนั้นก็สุดลมหายใจลึกระงับโทสะที่กำลังจะระเบิด หันมองต้นเหตุแห่งความหงุดหงิดตาวาว มีใครเคยบอกเขาใหม่ว่าหล่อนนี่ลูกเจ้าพ่อใหญ่ ใครซัดใจเป็นได้เรื่องเมื่อนั้น

“อย่ามาตบหัวแล้วลูบหลังนึคี้ นึคี้ก็อาจจะอายุอ่อนกว่าพี่ฉัตรเยอะ แต่...” นิ้วสวยเคาะตรงขมับ “...ตรงนี้อาจจะโตกว่าพี่ฉัตรก็ได้” พุดจบเจ้าตัวก็ลดมือลงแล้วเปิดประตูให้กว้างขึ้น “ทำตัวให้มีวุฒิภาวะหน่อยค่ะ แล้วก็หัดรักษาน้ำใจคนอื่นบ้าง”

ฉัตรบดินทร์ไม่รู้จริงๆ ว่าที่รู้สึกตอนนี่คือโกรธหรือรู้สึกผิด เมื่อได้ยินประโยคนั้นออกจากปากนครา แต่นายแพทย์ใหญ่ของคนที่ใช้อาจารย์หมอบของนักศึกษาที่นั่งทำงานต่อไปไม่ไหว ปิดแฟ้มทันที คำว่ากุญแจรถแล้วรีบเดินตามคนตัวบางที่เดินไปได้ไม่ไกลเท่าไร เพราะอีกฝ่ายคุยโทรศัพท์อยู่ และดูเหมือนจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาเดินตามหล่นมา

“ตกลงภูมิออกไปคุมพวกนั้นซะใหม่”

หล่อนเดินช้ากว่าปกติ ทำเอาคนเดินตามหลังต้องผ่อนเท้าให้ช้าตามไปด้วย น้ำเสียงก็อ่อนกว่าที่พูดกับเขา จนชายหนุ่มเริ่มคันในหัวใจ

“อ้อ...เขายังไม่เสร็จงาน แต่ภูมิไม่ต้องมารับนะ ทำงานที่นึคี้ก็สั่งให้เสร็จเถอะ”

เสียงถอนหายใจดังขึ้นเบื้องหน้า เล่นเอาฉัตรบดินทร์ชะงักทำนคราเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเหมือนกลอกตาดูอะไรบางอย่างบนเพดาน หารู้ไม่ว่าสาวตรงหน้าพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมาประจานความอ่อนแอของตัวเอง ถึงแม้จะไม่มีใครเห็น แต่ก็ใจนักเลงพอที่จะไม่โกหกตัวเอง

“ไม่เป็นไรๆ เดี่ยวนึคี้โทร. เรียกใครมารับเอง ไม่ต้องห่วง จะหาอะไรทานระหว่างรอแถวนี้” พุดจบนคราก็หย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋

ก่อนจะหันไปกดลิฟต์ ทำให้เห็นจากหน้าต่างว่าฉัตรบดินทร์เดินตามมา คนหน้าสวยชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเชิดหน้าขึ้นเห็นปลายจมูกрінไซร์ สันโด่งรับกับโบหน้า และถามเขาเสียงไม่แข็ง แต่ก็ไม่อ่อนเท่าไร

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” ถามแบบไม่มองหน้าอีกฝ่าย

อีกคนก็ส่ายหน้าให้กิริยาของนครา แต่ก็ยอมตอบโดยดี ไม่ได้ ตีในสายตาคนทั่วไป แต่ก็เรียกว่าดีกว่าที่ผ่านมา

“ผมจะไปส่ง หวังว่าดีกับานี้คุณลุงคงยังไม่นอนนะ”

นคราลืมตาขึ้นทันทีที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น **รับรู้**ได้ว่า ตอนนีพระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นเวลาเท่าไร มีอบางคว่า โทรศัพท์ที่วางไว้บนโต๊ะข้างเตียงได้แมน่ันทั้งๆ ที่ห้องนอนมีดสนิท และ กดรับทันที ไม่มีเสียงวงงุ่นเจือแม้แต่น้อย

“เรียบร้อยใหม่ภูมิ” จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากลูกน้องคนสนิท ที่โทร. มารายงานเหมือนทุกครั้งหลังจากเสร็จภารกิจ หญิงสาวตื่นทันที รับฟังเรื่องทั้งหมดที่ชายหนุ่มแจจแจ รอยยิ้มน้อยๆ ติดที่มุมปากเมื่อ ได้ยินว่าทุกอย่างเป็นไปตามคำสั่ง

“ดีมาก...พรุ่งนี้เช้าให้ทีมเข้าไปที่บริษัท เดียวนิกก็จะให้รางวัล ขอบคุณภูมิมาก เหนื่อยแทนนิกก็ตลอดเลย”

หญิงสาววางสายจากลูกน้องเสร็จก็จดโน้ตเตือนความจำไว้ ใน โทรศัพท์มือถือว่าต้องจัดการอะไรบ้างตอนเข้าไปช่วยงานคุณพ่อที่ ออฟฟิศพรุ่งนี้ ก่อนจะเห็นข้อความเตือนว่าถึงกำหนดที่หล่อนจะต้อง ไปเอารายชื่อแอกจากที่คู่มั่นและเจ้าบ่าวเสียที ทั้งๆ ที่เขาส่งตรง ให้ออร์แกนเซอร์ได้เลย แต่คุณหญิงสรวงสุดาเอ่ยปากบอกไว้ เพราะ อยากให้หนุ่มสาวได้เจอกันบ้าง เมื่อเป็นเช่นนั้น นคราจึงกดส่งข้อความ หาฉัตรบดินทร์ทันทีแบบไม่สนว่าเป็นเวลาเท่าไร

Nicky : พรุ่งนี้สิบเอ็ดโมง นิกก็จะเข้าไปเอารายชื่อแกลงนะคะ

แค่นั้นนคราก็ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะกดอ่านหรือไม่ สาวสวยคว้าสายชาร์จแบตเตอรี่ที่เสียบคาไว้ที่หัวเตียงมาเพิ่มพลังให้โทรศัพท์มือถือต่อ ก่อนจะลดตัวลงนอนหลับได้ในทันที

ฝ่ายคนที่ได้รับข้อความจากว่าที่คู่หมั้นตอนตีสามกว่าก็ต้องชะงักขณะเขียนชาร์ตคนใช้ฉุกเฉิน เปิดอ่านข้อความที่ไม่ยากต่อการทำความเข้าใจ แต่ที่ทำให้ต้องอ่านซ้ำๆ น่าจะเป็นการที่หญิงสาวส่งข้อความมาหาเขาในเวลานี้มากกว่า ซึ่งก็ไม่แน่ว่าจะมีอะไรมากไปกว่าหล่อนเพิ่งกลับจากการตระเวนตามคลับบาร์ ชายหนุ่มสายหัวน้อยๆ ให้สิ่งที่ผุดขึ้นมาในหัว พานึกในใจไปว่าดีเหมือนกัน ในเมื่อเจ้าตัวก็อยู่ไม่ติดบ้านเท่าไร เวลาแต่งงานกันไปแล้วเขาต้องมาเข้าเวรแบบนี้จะได้ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นห่วงเป็นใยอะไรอีกฝ่ายมากนัก

คุณหมอรูปลหล่อเดินเร็วๆ พันเวิร์ดคนไข้มาได้ก็รีบเร่ง

ผีเท้าทำความเร็วมากขึ้นกว่าเดิมอีกหน่อย เมื่อเข้าตู่เขามิงานด่วนเข้ามา ทำให้ตารางออกตรวจวันนี้ล่าช้าไปกว่าที่ควรจะเป็น กว่าคนไข้จะหมดก็เป็นเวลาเที่ยงกว่าเข้าไปแล้ว และจัดรถดินทรก็คงจะแวะขึ้นไปดูคนไข้พิเศษบางรายเหมือนที่ทำเป็นประจำ หากผู้ช่วยของเขาที่คอยดูแลเรื่องงานบริหารไม่ต่อสายลงมาบอกว่านครามารอบอยู่

ไม่นานร่างสูงใหญ่พร้อมหน้าตาหล่อเหลาชนิดที่บอกใครว่าเป็นหมอก็ต้องโดนถามซ้ำๆ ว่า ‘จริงหรือ’ ก็เดินมาถึงห้องทำงานในสถานะผู้บริหารโรงพยาบาล

เลขานุการหน้าห้องยิ้มแหยๆ ให้ ก่อนจะกระซิบบอกเบาๆ เหมือนกลัวคนในห้องได้ยิน “คุณหมอจะแต่งงานหรือคะ”

คราวนี้ชายหนุ่มชะงัก ก่อนจะมองเลขานุการที่สูงไม่เลยไหล่ ดวงตาฉายแววสงสัย เขาไม่คิดจะปิดเพราะรู้ดีว่าอย่างไรก็ปิดไม่มิด แต่ก็ยังไม่เห็นช่องทางที่จะป่าวประกาศให้ใครทราบ คิดไว้แค่ถ้าพิมพ์บัตรเชิญ

เรียบริ่อยค้อยรู้พร้อมๆ กันตอนนั้นก็ไม่ใช่ เพราะตามตาราง เขาควร จะได้รับการดีเพื่อมาแจกจ่ายก่อนงานไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน

“ใครบอก”

“เอ่อ...แฟน...คู่หมั้นหรือ” จริยาชะงักหน้าบู๋ไปทางห้อง ทำงานของลูกชายเจ้าของโรงพยาบาล “จะให้เรียกว่าอะไรดีคะ จุ่ม เรียกไม่ถูกเลย”

หญิงสาวไม่รู้จะใช้คำใดบรรยายสถานะของเจ้านายกับผู้หญิง สวยจัดที่นั่งอยู่ในห้อง เพราะตั้งแต่ทำงานร่วมกันมาก็ไม่เคยเห็นผู้หญิง คนไหนโผล่มา ไม่เคยรับรู้ว่ามีชายหนุ่มมีแฟน อยู่ดีๆ ก็มีใครไม่รู้เดินมา ถามหารายชื่อแขกในงานแต่งงานของเจ้านายรูปหล่อจากผู้ช่วยอย่าง หล่่อน หลังจากสาวสวยมาขอพบนายแพทย์ฉัตรบดีดิษฐ์ แต่หล่่อน แจ้งว่าเจ้าตัวยังออกตรวจไม่เสร็จ

“นี่คัก”

สิ้นเสียงท่มของผู้เป็นนาย จริยาก็กองหน้ามองคนที่ทำงาน ด้วยกันมาหลายปี ไม่แน่ใจว่าเขาพยายามสื่ออะไร

“อะไรนะคะ”

เลขาฯ หน้าห้องทำหน้าที่เหลือใจ เจนเจ้านายหนุ่มขมวดคิ้ว ระหว่างอธิบายเพิ่มเติม ปกติก็เห็นเข้าใจอะไรง่าย ๆ ดี ทำไมวันนี้ดู ช่างซักช่างถามนักก็ไม่รู้

“เธอชื่อนี้คัก”

“แล้ว?” จริยาซักใช้เบาๆ หล่่อนควรจะรู้ทุกเรื่องของเจ้านาย “เป็นอะไรกันนะคะ” เพราะเหตุนี้จึงถามให้มันชัดเจน หล่่อนจะได้ วางตัวถูก จะได้ตอบคนอื่นถูก ทั้งหมดทั้งมวลนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับความ ออยากหรืออยากเห็นทั้งสิ้น มีแต่เพื่อประโยชน์ของโรงพยาบาลเท่านั้น

“อีกไม่เกินสามเดือนผมจะแต่งงานกับเธอ” ฝ่ายต้นเรื่องก็ตอบ เรียบเฉย เหมือนบอกให้หล่่อนลงนัดตามปกติ

จรรยาอดค้อนเบาๆ ไม่ได้ แต่ก็อารมณ์ดีจนยิ้มกว้าง ตบมือเล็กๆ เบาๆ ท่าทางเหมือนเพนกวิน ยินดีกับผู้เป็นนายอย่างที่สุด

“ดีใจจังเลย นึกว่าคุณหมอจะโหมคนโรงพยาบาลให้สาวๆ เสียตายเล่น ว่าแต่ไปคบกันตอนไหน ทำไมจุ่มไม่ทราบเลยคะ” เป็นเจ้านายลูกน้องกันมานาน นานจนจรรยากล้าล้อเล่นกับเจ้านายหน้าหนึ่ง รู้ดีว่าเขาไม่ได้เป็นคนดู แค่มองคนเอาจริงกับทุกเรื่อง คงอยู่กับตำรา และคนป่วยมากเกินไปจนไม่รู้ว่าจะปฏิบัติต่อสิ่งมีชีวิตอื่นอย่างไรก็แค่นั้น

คราวนี้คุณหมอมือใหญ่ส่ายหน้า เพราะผู้ช่วยตัวดีซั๊กจะคู้ยลิกจนเกินไป เลยได้แต่กำราบเบาๆ ก่อนที่จะเดินเข้าห้องทำงานไปหาคนที่มารอเขาเกือบสองชั่วโมง ไม่รู้ปานนี้จะเหวี่ยงจะวินไปขนาดไหนแล้ว “ยุ่ง”

นครากำลังพลิกซ้ายพลิกขวาเปิดแฟ้มตัวอย่างการ์ด

แต่งงาน และเงยหน้ามองผู้ชายที่บังอาจให้หล่อนรอมาสองชั่วโมง สองชั่วโมงที่เป็นเงินเป็นทองมหาศาลหากหล่อนยังช่วยผู้เป็นพ่ออยู่ที่ออฟฟิศ ปานนี้อาจจะต่อรองเจรจาได้ที่ผืนงามกลางกรุงเทพฯ เพิ่มมาสักผืนสองผืนเพื่อค้ำประกันเซ็คที่นักธุรกิจดังๆ เอามาแลกกับเงินสด หรืออาจจะปิดดีลงานรักษาความปลอดภัยของอีเวนติ้งไหนได้อีกสักแห่ง แต่หล่อนก็ต้องรีบมาเอารายชื่อแขกที่จะมาร่วมงานหมั้นงานแต่งงาน เขา รวมถึงให้ช่วยกันตัดสินใจเลือกแบบการ์ดที่หล่อนบอกแล้วบอกอีกกับมารดาชายหนุ่มว่าให้ตัดสินใจไปเลย แต่ดูเหมือนคุณป้าจะไม่ฟังหล่อนแม้แต่น้อย

หรือบางทีอาจจะเป็นความต้องการบางอย่างในหัวใจก็ได้ที่ทำให้นครามหาฉัตรบดินทร์เอง และยอมรบบแบบไม่เคยรอใครมาก่อน

“ขอโทษที” ฉัตรบดินทร์ที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามารับรู้ได้ว่านครา

กำลังตำหนิเขาทางสายตา

พอเขาเอ่ยปาก หลิงสาวก็ผงกหัวรับคำ ยืนขึ้นยืนแฟ้มที่ดูอยู่ให้ชายหนุ่มทันทีที่เขานั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน ไม่งง่าป่นอะไรให้มากความ

“คะ ช่วยเลือกระหว่างสามแบบนี้หน่อยคะ”

สามแบบนี้ันฉัตรบดินทร์ไม่รู้ว่าจะต่างกันอย่างไร คนหน้าหล่อจึงขมวดคิ้ว ก่อนจะเงยหน้ามองนคราเหมือนไม่เข้าใจที่หล่อพูด

“เลือก?”

“คะ ซื้มาสักแบบ แล้วขอรายชื่อแขกด้วย” นิ้วเรียวของนคราชี้ไปที่ตัวเลือกทั้งสาม ทำใจแล้วว่าทุกอย่างในวันสำคัญของหล่อนคงถูกจัดแบบขอไปที ทำให้จบบๆ ไปแบบที่ว่าที่เจ้าบ่าวชอบพูด แต่ก็ยอมรับสภาพ ไม่รู้จะบ่นไปทำไม เพราะคนตรงหน้าคงไม่ใส่ใจสักนิด และก็ไม่ใช่นิสัยของหล่อนที่จะมาขอความเห็นใจจากใคร

“วันหลังถ้าข้า ฝากไว้กับเลขาฯ ก็ได้นะคะ” นคราพยายามควบคุมเสียงไม่ให้ฉายถึงความน้อยใจ ซึ่งก็ทำได้ดี “นิกก็จะได้ไม่เสียเวลา”

“ผมทำงาน” ได้ยินประโยคนั้นฉัตรบดินทร์ก็เงยหน้ามองนครา อีกรอบ กวาดตามองคนตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หน้าตาแบบนี้ แต่งตัวแบบนี้ จะไปทำงานอะไรนอกจากลอยชาย ทำหน้าสวยไปวันๆ ผมยาวรวบเป็นหางม้าปล่อยผมผมสวยถึงกลางหลัง หน้าสวยตกแต่งไว้อย่างประณีต แต่ไม่มากเกินพอดี ฉายราศีเศรษฐิ์ชัดเจน ร่างสมส่วน สวมเดรสเปิดไหล่หลายดอกทานตะวัน ดูก็รู้ว่าราคาไม่ต่ำกว่าหกหลัก ไม่คุ้มราคาเพราะสั้นแค่ครึ่งขาอ่อนไหวขาเรียว มีร่องเท้าสานพันข้อเท้า ดูน่ารัก เช็กซี ชวนมอง อยากหลงไหล

ชั่ววูบที่ฉัตรบดินทร์อยากฝึ้งจุมูกโด่งของเขาลงบนลาดไหล่หล่อน อยากรู้ว่าเนื้อเนียนจะหอมเหมือนกลิ่นที่ลอยโชยอยู่ในตอนนี้หรือไม่

แต่แค่พริบตาเดียวชายหนุ่มก็ดึงสติกลับมาเป็นปกติจนได้

“หี” ชายหนุ่มทิ้งตัวฟิงพนักเก้าอี้ ปลอมมือจากสิ่งที่นคราบอกให้เขาเลือก และมองหน้าคนสวยตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า มองแบบไม่คิดก็ต้องยอมรับเลยว่านคราสวยขึ้น สวยมาก สวยจัดชนิดที่ทำให้คนมองลืมหายใจได้ สวยจนไม่เหลือเค้าเดิมของนิคก็สมัยเด็ก ๆ

แต่แม้จะสวยอย่างไร ความคิดที่เขาพยายามหักห้ามตัวเองมาหลายปีพร้อมอคติเพราะคุณแม่จับคู่ให้ตั้งแต่ที่แรกก็พุ่งพรวดขึ้นมาบอกตัวเองอีกครั้งว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นการยอมรับสภาพเพื่อตัดปัญหา ลดความน่ารำคาญในการเข้าซื้อของแม่ ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องตกหลุมรักนครา หลงไหลหล่อน หรือมองหล่อนไม่วางตาแบบที่ผู้ชายทั่วไปทำ

“อย่างคุณจะทำงานอะไร ตัวก็เท่านี้ เรียนจบอะไรมานะ” น้ำเสียงเย้ยหยันแบบที่ชายหนุ่มก็ไม่คิดว่าจะหลุดออกจากปากเขาดังขึ้น

หญิงสาวหน้าร้อนผ่าว เมื่อโดนคนที่หล่อนชื่นชมตั้งแต่จำความได้ดูถูกซึ่งหน้าขนาดนี้ ถึงแม้วิชาที่หล่อนเรียนมาจะไม่ต้องใช้เซลล์สมองมากมายอย่างที่เขາเรียน แต่ก็ไม่สามารถรอดมาได้หากไม่มีความสามารถเหมือนกัน ริมฝีปากอímเม้มแน่น น้ไซ่ที่ฉัตรคนที่จับมือหล่อนเขียนหนังสือ คนที่ระบายสีเป็นเพื่อนตอนเด็กๆ จริงๆ หรือ ผู้ชายคนนี้จริงๆ หรือที่ช่วยชีวิตหล่อนขึ้นมาจากสระน้ำวันนั้น วันที่หล่อนรู้แจ้งแก่ใจตัวเองว่าไม่ได้รักเขาแบบที่ชายอีกต่อไป

“แพชั่นดีไซเนอร์คะ”

คราวนี้ฉัตรบดินทร์มองหญิงสาวอีกครั้ง สายตาไม่มีความชื่นชมอย่างเห็นได้ชัด

“มิน่า”

“มิน่าอะไรคะ”

“มีนาถึงได้แต่งตัวเหมือนหลุดออกจากหนังสือมาเดินอยู่ในโรงพยาบาล ที่โรงเรียนเขาคงสอนแต่เรื่องแพชชั่น แต่ไม่ได้สอนเรื่องกาลเทศะสินะ”

เห็บจับใจ แม้แต่ฉัตรบดีนทร์เองก็ตระหนักได้ว่าตนเป็นผู้ชายปากร้ายไม่น้อย จากนั้นก็ทำท่าจะกลับไปสนใจงาน ไม่เหลือบมองสิ่งที่หญิงสาวเอามาให้เขาเลือก

นคราก็มั่งมั่งมองตัวเองบ้าง ไม่เห็นว่ามันจะเวอร์วังตรงไหน นี่แต่งลวกๆ เพราะต้องรีบเข้าบริษัทไปจัดการตกรางวัลให้ลูกทีมที่ออกปฏิบัติงานเมื่อคืน แล้วก็ซึ่งรถคันจิ๋วมาหาเขา สลัดคนติดตามออกจนหมด อารมณ์น้อยใจตีตื้นขึ้นมาทันที แต่ไม่มีวันเสียหรือคนที่คนอย่างนคราจะเปิดเผยด้านอ่อนแอให้ใครเห็น โดยเฉพาะการที่จะทำเป็นคนตรงหน้ารู้ว่าแท้ที่จริงแล้วหล่ออ่อนนุ่มอ่อนโยนทุกครั้งที่เขา

“อย่ามามัวแต่วิพากษ์วิจารณ์คนอื่นคะ นิคก็ไม่คิดว่าคนที่ใส่แต่เสื้อกาวน์ทุกวันจะมีสิทธิ์บอกว่าใครแต่งตัวดีไม่ดีนะคะ”

คิ้วเรียวเล็กขึ้นแบบลงดี แล้วก็เคาะนิ้วซ้ำๆ ตรงที่ต้องการการตัดสินใจจากเขา โดยที่อีกฝ่ายก็ปรายตามองวินาทีเดียวแล้วจิ้มเลือกเหมือนเสียงดวงมากกว่าที่จะใส่ใจจริงๆ จากนั้นก็หยิบรายชื่อแขกทั้งที่เป็นเอกสารแบบพริ้นต์เรียบร้อยและแฟลชไดรฟ์มายื่นให้ เป็นอันหมดธุระในวันนี้ระหว่างคนที่จะหมั้นจะแต่งงาน

“ขอบคุณคะ” นคราบอกระหว่างเก็บของใส่กระเป๋า “เที่ยงกว่าแล้ว นิคก็ไปนะคะ รีบตื่นรีบออกมาตั้งแต่เช้า ยังไม่ได้ทานอะไร หิว” พูดเหมือนบ่นกับตัวเอง

อีกฝ่ายก็ยกไหล่ ตื่นเอาตะวันสายโด่งสินะ ถึงไม่ทันกินอาหารเช้า

ชายร่างสูงลุกขึ้น เรียกได้ว่ายื่นค้ำหัวนครา ก้อนเหลือบมองนาฬิกา กว่าจะถึงเวลาเปิดคลินิกของเขาอีกทีก็บ่ายสอง จึงหันมอง

คนตรงหน้าอีกรอบ อยู่ดีๆ ก็เผลอพูดประโยคที่ทำให้ฮุ่นวาบในหัวใจ ทั้งสองดวง

“ทานอะไรที่นี่ก่อนแล้วค่อยกลับละกัน”

ทั้งคู่เดินเคียงข้างกันออกมาจนถึงหน้าลิฟต์ชั้นผู้บริหาร คนหนึ่งมัวแต่กดโทรศัพท์ อีกคนก็อ่านอีเมลที่เลขาฯ เพิ่งส่งให้เมื่อครู่ เลยไม่ทันได้สังเกตว่าบรรดาพนักงานที่เดินสวนไปมีสีหน้าท่าทางกันแบบไหน

“จะกินอะไรละ” นายแพทย์ใหญ่สอดโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋า เมื่อจัดการธุระของตัวเองเสร็จ เหลือบมองคนที่แะมาเอารายชื่อแขกจากเขา ซึ่งแต่งตัวเหมือนถ่ายแบบลงหนังสือ *ไวท์* ถึงแม้จะดูสวยงามน่ารัก ชวนมองจนทั้งหมอบทั้งคนไข้มองกันตาไม่กะพริบ แต่ฉับตรบดินทกรกลับรู้สึกว่ามันเกินไป ทว่าบ่นไปก็เท่านั้น เพราะคนอย่างเขาเกลียดการพูดมาก คิดมาตลอดว่าถ้าเจออะไรทำให้ไม่ถูกใจก็จะเสียงคนหรือบรรยากาศนั้นๆ ไปเอง หลีกเลี่ยงการมีเรื่องกับทุกคน

“ไม่รู้ค่ะ” นคราตอบแบบขอไปที เหมือนไม่สนใจจะฟังประโยคที่เขาถามสักเท่าไร มือเรียวยังพิมพ์ข้อความในโทรศัพท์มือถือไม่หยุด “งั้นกินแคนทีนข้างล่างไหม” ศัลยแพทย์หัวใจมือหนึ่งเสนอ อ่อนให้อีกคนมากเท่าที่จะอ่อนนให้ใครแล้ว ปกติไม่เคยต้องถามความเห็นใครด้วยซ้ำ

แต่อีกฝ่ายยกไหล่ตอบทั้งๆ ที่ไม่เงยหน้ามองเขา “คนเยอะค่ะ”

“อาหารญี่ปุ่น?” ทางเลือกที่สองถูกเสนอขึ้น พร้อมกับเสียงที่เริ่มห้วนขึ้นทุกที

“เมื่อวานเพิ่งกินเอง”

“แฮมเบอร์เกอร์?” ง่ายและเร็วที่สุด เขาจะได้ไปทำงานต่อเสียที อารมณ์ที่เริ่มจะดีกลับมาเสียอีกครั้ง ตามคมเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

มัวแต่ต่อปากต่อคำกันจนนี้จะปายโงงอยู่แล้ว

“อ้วน”

“พิชชา?”

“นี่คื้แพ่ชีส”

นายแพทย์ฉัตรบดีนทร์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แบบอดกลั้นเต็มที รายการอาหารทั้งหมดที่มีในโรงพยาบาลถูกนำมาเสนอให้คนตัวบางที่เรื่องเยอะที่สุดในโลกคนนี้ ตอนเด็กๆ ไม่เห็นจะมากความ เขาบอกอะไรก็ทำจนเขานึกเอ็นดูว่าเลี้ยงง่ายกว่าน้องสาวตัวเองด้วยซ้ำ

ในขณะที่คนกวนโทสะเขายังยืนทำไม่รู้ไม่ชี้กดโทรศัพท์เล่นและหัวเราะคิกคักกับหน้าจอ

“เลือกมาส์กอย่างเถอะ ผมมีคลินิกในอีกหนึ่งชั่วโมง”

“ก็นี่คื้ไม่่อยากกินที่พีฉัตรพุดมาส์กอย่าง ออกไปกินอะไรข้างนอกไม่ได้เหรหอะ ออกไปแป๊บเดียวเอง เดี่ยวนี่คื้วันมาส่ง”

คนตัวบางเฉลออ่อนเขาแบบที่ใจอยาก เพราะสมาธิอยู่แต่กับบทสนทนาระหว่างหล่อนกับลูกน้องในโทรศัพท์มือถือ เลยไม่ทันสังเกตสีหน้าท่าทางของอีกฝ่ายว่าเกือบถึงจุดเดือดแล้ว

“ไม่!” คำพูดเด็ดขาดตามประธานายแพทย์ฉัตรบดีนทร์ที่เคยทำให้ทุกคนเกรงดั่งขึ้น

คราวนี้คนสวยชะงัก เงยหน้ามองหน้าเขาด้วยแววตาใสซื่อ ไม่มีเจตนาจะกวนประสาทแต่อย่างใด

“พีฉัตรอารมณ์ไม่่ดีเหรหอะ ทำคนไข้ตายหรือไ้ ถึงมาลงกับนี่คื้แบบนี้” มีอบางเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าถือราคาเรือนแสนระหว่างพุดต่อ “นี่คื้ไม่่คิดเลยนะคะ ว่าพีฉัตรจะเป็นคนเอาใจยาก เอาแต่ใจตัวเอง”

ด้านคุณหมอลใหญ่แทบจะถลึงตาใส่คนตรงหน้า เขาเนี่ยนะเอาใจยาก ใครกันแน่ที่เลือกไม่ได้สักทีว่าจะกินอะไร ทำยที่่สุดคุณหมอล

หนุ่มก็ถอนหายใจ นี่เขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้จริงๆ แบบไม่มีทางเลือกใช้ไหม

“ถ้าเราต้องอยู่กันอีกห้าสิบปี โดยที่พี่ฉัตรไม่คิดจะปรับตัวเลย นิคก็คงเหนื่อยแยะ ยิ่งไงก็ลองพยายามดูนะคะ นิคก็จะเอาใจช่วย”

แต่แล้วก็กลายเป็นว่าทั้งคู่รับประทานอาหารกลางวันกันที่
โรงอาหารของโรงพยาบาล เพราะชายหนุ่มยื่นคำขาดว่าถ้าไม่กินใน
สิ่งที่เขาเลือกหลังจากเสียเวลาเที่ยงกันร่วมสิบนาที ก็ให้นครากลับบ้าน
ไปได้เลย โดยที่นครากินไปบ่นไปเพราะอาหารไม่น่ากิน

“มันย่อยเลย อี! พี่ฉัตรกินได้ยังไงอะ นิคก็ไม่เอาแล้วดีกว่า”
หล่อนรวบซ้อน ทำหน้าตาไม่สบอารมณ์ คิวโทรศัพท์ที่ขึ้นมาสั่งงานต่อ
วันนี้เสียเวลาอยู่นอกออฟฟิศไปมาก ทำให้ต้องประสานงานกันทาง
โทรศัพท์ตลอดเวลา

ในขณะที่อีกฝ่ายยังกินอาหารต่อไปโดยไม่สนใจเลยว่าหญิงสาว
ตรงหน้าจะบ่นอะไรบ้าง ฟันธงไปแล้วว่านคราก็เป็นแค่เด็กติดมือถือ
คนหนึ่ง จนได้ยินเสียงค้อนของผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ
โรงพยาบาลทักขึ้น คุณหมอรูปงามถึงได้เงยหน้าขึ้นจากจานข้าว
รับบริการทักทายนั้น

“คุณหมอ วันนี้ลงมาทานข้าวที่แคنتินได้ด้วย คนใช้น้อย
เหอะคะ” ปากพูดกับชายหนุ่ม แต่สายตาจับจ้องอยู่ที่นครา

หล่อนได้ยินเขาพูดกันหนาหูว่ามีผู้หญิงสวยจัดมารอคคุณหมอ
ฝีมือดีที่มีดีกรีเป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาลถึงในห้องทำงาน แถมยัง
เดินเคียงคู่กันไปทั่ว และชายหนุ่มยังพามากินข้าวกลางวันในที่แจ้ง
อย่างโรงอาหารของโรงพยาบาลที่มีพนักงานทุกแผนกรวมถึงคนใช้
ใช้บริการกันอย่างหนาแน่น เรียกว่าคนรู้จักกันกันทั่วบ้านทั่วเมือง
หล่อนเลยเดินตามมาดูให้เห็นกับตาว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร

“ครับ”

“แล้วนี่พาใครมาทานด้วยเอ่ย คนไข้พิเศษที่ไหน ให้ปิ่นช่วยดูแลดีกว่าไหมคะ” ความอยากรู้อยากเห็นถึงขีดสุด ทำเอาเจ้าตัวโพล่งถาม ออกไปอย่างไม่กลัวที่จะเสียมารยาท

“มีอะไรติดขัดบอกได้เลยนะคะ” หญิงสาวผู้มาใหม่พูดกำกวม “โรงพยาบาลของเรายินดีรับใช้ค่ะ”

คราวนั้นคราถึงกับกดมูมปาก จะยิ้มเยาะก็ไม่ใช่ จะไม่พอใจก็ไม่เชิง เพราะคำว่า ‘ของเรา’ กระแทกหูหลอนชัดเจน

ฝ่ายชายหนุ่มไม่ตอบ แต่นครากลับยิ้มกว้าง แนะนำตัวเอง เสร็จสรรพกับคนที่แหลมเข้ามา ตาหวานสบตาผู้ชายตัวโตตรงหน้า นึกหมั่นไส้การหวงความใสदनวินาทีสุดท้ายของเขา

“นี่คือค่ะ”

“ปิ่นค่ะ”

ชายหนุ่มรับประทานอาหารเสร็จใจพอดีจึงรวบซ้อนบ้าง ไม่ได้นึกอยากปิดบังอะไร แต่รู้ดีว่าหากแนะนำสถานะที่แท้จริงไป ชาวบ้านจะกระพือไปไวแค่ไหน ถึงแม้ว่าจะมีข่าวซุบซิบออกมาไม่น้อยว่าเขากำลังจะมีข่าวดี แต่คนอย่างเขาก็ไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่องส่วนตัวเสียด้วย

“คุณปิ่นเป็นประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาลเรา” คำว่า ‘เรา’ ที่ฉัตรบดินทร์พูดนั้น เขาสื่อความหมายทางสายตากับนครา ตาคมกริบมองคนที่เคยเป็นน้องเป็นนุ่ แต่ดันมาเปลี่ยนสถานะกันแบบปุบปับเพราะผู้ใหญ่มาเจอเขากับหญิงสาวแบบน้องไม่นุ่ผ้า

“ส่วนนั้นครา ต่อไปคุณปิ่นคงเห็นบ่อยๆ” ฉัตรบดินทร์แนะนำว่าที่คู่มั่นได้สั่งที่สุด ไม่มีการแจ้งสถานะ ไม่มีการบอกใดๆ ทั้งสิ้น ก่อนที่จะยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเป็นการปิดมื่ออาหารบ้าง

เขาพลิกข้อมือดูนาฬิกา ก่อนจะเงยหน้ามองนคราคนสวยที่นั่งให้ผู้ชายมองทั้งโรงพยาบาล นึกไม่สบอารมณ์ขึ้นมาดื้อๆ รำคาญ

สายตาไม่มีมารยาทพวกนั้น หมงหมอนในสังกัดเขาก็พานเป็นไปกับเขา
ด้วย มองนคราไม่วางตากันแบบไม่เกรงใจลูกชายเจ้าของโรงพยาบาล
ที่นั่งเป็นคู่รับประทานอาหารอย่างเขาสักนิด

“ได้เวลาออกตรวจแล้วครับ” ประโยคแรกบอกทั้งคนของเขาและ
พนักงาน แต่ประโยคที่สองเจ้าตัวเจาะจงแจ้งให้นคราทราบ “นี่คือ
ลงไปเองได้นะ”

สาวสวยพยักหน้ารับ ไม่ติดใจกับการที่เขาไม่บอกว่าเป็นอะไร
กับหล่อน อยากปิดก็ปิดไปเถอะ อีกสองเดือนคนก็รู้จักกันทั่วประเทศ
เองแหละว่าเขาเป็นของใคร

“เจอกันนะครับคุณป้า”

4

“ว่าไงจะ พี่สะใภ้” จัตรีละวีส่งเสียงทักทายนครา เพื่อน
รุ่นน้องที่สนิทสนมกันดีมาตามสาย

“พี่หนีไปอาบแดดมัลดีฟส์สามอาทิตย์ กลับมาพี่ชายจะแต่งงาน
เลยวู้ย”

คนที่มึนงงต่างกันสองปีบอก หล่อนคุ้นเคยกับนครามากพอ
สมควร เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนซี้ เพื่อนสนิทคนหนึ่ง เพราะวัยไล่เลี่ยกัน
พ่อแม่สนิทกัน แถมตอนไปเรียนต่อหล่อนก็ยังอยู่เมืองเดียวกับแม่และ
พ่อเลี้ยงของว่าที่พี่สะใภ้อีกด้วย

“พี่ระวีไม่ต้องมาแซวคะ พี่ชายพี่ระวีทำหน้าที่หน้าพะอืดพะอมทุกครั้ง
ที่เห็นนี่ก็” นคราอดบ่นไม่ได้ ถึงแม้จากนอกจะดูเหมือนหล่อนไม่
สนใจกิริยาเป็นชาของจัตรีดิทธร แต่อันที่จริงแล้วหัวใจของสาวสวย
ก็เจ็บไม่น้อยเมื่อเขาแสดงออกว่าไม่ใส่ใจขนาดนั้น เบื้องลึกในจิตใจ
หวังไม่น้อยว่าเขาจะมีทำที่อ่อนโยนแบบที่เคยมีให้หล่อนเมื่อตอนเด็กๆ

“แล้วเราละ ดีใจหรือเปล่าที่ได้แต่งงานกับพี่จัตรี” อีกฝ่ายถามกลับ
รู้ดีว่านคราชื่นชมพี่ชายของหล่อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร จนแตกเนื้อสาว
ความชมชอบนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นความรักไปเสียดื้อๆ เพราะเหตุนี้
เจ้าตัวถึงไม่มีปัญหาอะไรกับเรื่องที่ถูกผู้ใหญ่ครอกหุมาตลอดว่าจะ

ให้สองคนนี้แต่งงานกัน ทั้งที่จริงๆ แล้วคนอย่างนคราไม่ยอมง่าย ๆ แน่ ถ้าไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ควรดีใจไหมคะ ได้แต่งงานกับคนที่เรารัก แต่ไม่ได้รักเรา” มือบางเปิดแพ้มตัวอย่างผ้าที่จะใช้ตัดชุดดู

“คงเป็นชีวิตแต่งงานที่มีความสุขน่าดูนะคะพี่ระวี” เสียงหวาน บ่งบอกถึงความระทมทุกข์ได้ชัดเจน

อีกฝ่ายหยอตามไปด้วย จนต้องปลอบน้องสาวนอกได้ อุดคิด ไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดพี่ชายของหล่อนถึงแสดงอาการรังเกียจรังอน นคราถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่ทุกครั้งที่หล่อนติดต่อกลับบ้านสมัยไปเรียนต่อก็มักจะมีคำถามถึงนคราจากปากฉัตรบดินทร์อยู่เสมอ หรือจะเป็นเพราะโดนมารดาบังคับให้แต่งงานถึงได้มีปฏิริยาทางลบชัดเจน

“ใจเย็นๆ เอะ ว่าแต่จริงไหมที่คุณแม่บอกว่าพี่ฉัตรบดินทร์เรา จนคุณลุงนาคจับได้คาหนังคาเขา” น้ำเสียงซุกซนของฉัตรระวีบ่งบอกถึงนิสัยเป็นอย่างดี ถ้ามชอกแซกถึงรายละเอียดที่มาของการแต่งงาน

“ไม่จริงค่ะ” คนไม่โกหกบอกลีงสะบัดตามบุคลิกที่แท้จริงที่เป็นคนขี้้ออน น่ารัก สดใส มากกว่าจะเฉยชา วางตัวแบบที่เป็นกับลูกน้องและคงมีฉัตรบดินทร์อีกหนึ่งคนที่ได้รับเกียรตินั้น “เกิดแอก-ซิเดนต์นิดหน่อยที่ทำให้นึกก็กับพี่ฉัตรอยู่ในสภาพนั้น แต่เรายังไม่มีอะไรกันร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ”

“แล้วทำไมพี่ฉัตรยอมแต่งงานล่ะ” คนรู้นิสัยพี่ชายดีเปรียบกับตัวเองมากกว่าจะต้องการคำตอบจากคู่สนทนา ฉัตรบดินทร์กับนคราเหมือนกันมากกว่าที่คิด ภายใต้อาสาไม่ขัดแย้งกับใครของคุณหมอใหญ่นั้น หากไม่ยอมก็หาทางดื้อเงียบ ไม่ทำได้เหมือนกัน ดังนั้นการที่ชายหนุ่มเองก็ปล่อยเลยตามเลยน่าจะจะมีเหตุผลอะไรในหัวใจมากกว่าที่เห็น

“คงรำคาญที่คุณป้ารบเร้ามั้งคะ” นครายกไหล่ระหว่างตอบ ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็ไม่เห็นท่าทางของตน น้ำเสียงปนความน้อยใจจนเพื่อน

ผู้สัมผัสได้

“คุณแม่บ่นที่ฉัตรได้ทุกอย่างแหละ พี่ไม่เคยเห็นที่ฉัตรจะใสใจอะ...หรือว่า...” คนอารมณ์ดีตาวาวแบบที่ปลายสายไม่เห็น “จริงๆ แล้วพี่ฉัตรก็ชอบนิกก็อยู่” ทำยประโยชน์ขึ้นเสียงสูงเป็นเชิงตลกใจทบทวนทุกอย่างในหัวเร็วๆ แล้วก็พอเห็นเค้าความเป็นไปได้

ส่วนนครมาถึงกับหัวเราะเพราะหลอนมองไม่เห็นความเป็นไปได้ดังกล่าวแม้แต่บ่อย

“อ้อ...คนรักกันนี่เขาแตกดินกันทุกครั้งที่พบสินะคะ” คนสวยสายหน้ากับตัวเอง “เป็นไปไม่ได้หรอกคะพี่ระวี พี่ฉัตรพูดและแสดงออกกับนิกก็ชัดเจนว่าที่ยอมแต่งเพื่อให้เรื่องมันจบ ทั้งไม่อยากฟังคุณบ่า บังคับ ทั้งไม่อยากผิตใจกับพอนิกก็ แต่แต่งแล้วต่างคนต่างอยู่ พร้อมหย่าให้ทุกเมื่อ พร้อมเลิกยี่สิบสี่ชั่วโมงยิ่งกว่าเซเวน พูดชัดจนนิกก็เสียวูบขึ้นมาว่าพี่ฉัตรเป็นแก๊งหรือเปล่า ถึงได้ปฏิเสธนิกก็หัวชนฝาขนาดนี้”

“แก๊งบ้าอะไร” ฝ่ายน้องสาวของชายหนุ่มก็รีบออกมารับแทนพี่ชาย “พี่จะบอกให้ ต่อให้ไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน แต่คุณหมอฉัตรของนิกก็นี้ออตมากนะจ๊ะ ถ้าเปรียบผู้หญิงที่พี่ฉัตรได้เป็นไมลิจ ป่านนี้นายแพทย์ฉัตรบดินทร์ถือบัตรแพลทินัมแล้วจ้า”

ฉัตรระวีเปรียบเปรยเสียเห็นภาพ เห็นนั่งเป็นหุ่น ดูอย่างกับครูฝ่ายปกครองแบบนั้น แต่ทำทางเวลาอยู่กับสาวๆ พี่ชายหลอนคงลีลาดีไม่น้อย เพราะผู้หญิงก็ติดกันให้เกรียว บวกกับหน้าตาที่หล่อระดับพระเอกบางคนยังอาย ฟังด้วยตำแหน่งคุณหมอโรคหัวใจมือตันของประเทศ เป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนรายใหญ่ที่สุดอีกแค้นนี้ก็พอให้สาวๆ ทอดตัวเป็นเหยื่อให้ฉัตรบดินทร์เต็มแล้ว

“เอ็นช่า ปากหมาแบบนั้น จีบผู้หญิงที่ไหนเป็นด้วยเหวอคะ” หญิงสาวปิดแฟ้มลง พูดเรื่องฉัตรบดินทร์ที่ไร หลอนไม่มีกะจิตกะใจ

จะโฟกัสกับอย่างอื่น หน้าสวยแหว่งนึ่งพังกโซฟา หลับตาลงด้วยความอ่อนล้า ไม่ใช่ทางร่างกาย แต่เป็นจิตใจ

“ใครว่าต้องจีบล่ะ ผู้หญิงแย่งบัตรคิวกันเลยจ้ะ พี่ฉัตรมีหน้าที่พยักหน้าเรียกเข้าตรวจเท่านั้น” พุดจบฉัตรระวีก็หัวเราะคิกคัก บรรยายถึงพี่ชายอย่างออกรส

“ถ้าอย่างนั้นก็คงถือเป็นเกียรติของนิกี้ล่ะ ที่ได้สามีดัวท้อปแบบนั้น”

“ยะ ท้อปไม่ท้อปไม่รู้ รู้แต่ว่าพอพี่บอกพวกเพื่อนๆ ว่าพี่ฉัตรจะแต่งงาน มีแต่ชนะนี่โอดครวญ ว่าที่สามีหล่อไม่ใช่สามีดัวท้อปนะจ๊ะ แต่เป็นสามีแห่งชาติ” ฉัตรระวีบอกอย่างอารมณ์ดี “ว่าแต่ว่างไหมไปชอปปิงกัน”

“ชอปอะไรคะ” นคราถามเหนื่อยๆ ทั้งที่ต้องค้มลูกน้องหลายร้อยส่งไปทำหน้าที่ต่างๆ แต่เรื่องงานแต่งงานยังไม่เสร็จดี เพราะเจ้าบ่าวนี่เฉยเสียจนเป็นหล่อนที่ต้องจัดการทุกอย่างเอง ส่วนเรื่องชอปปิงตามประสาสาว ๆ นครานิยมการเรียกให้เอาสินค้ามาให้ดูที่บ้านมากกว่า ต้องเสียเวลาไปเดินในห้างสรรพสินค้าอย่างคนทั่วไปทำกัน

“เฮ้ ชอปชุดไปงานแต่งงานพี่ชายแท้ๆ กับน้องสาวสุดที่รักสิจะตกลงเจ้าสาวกำหนดธีมหรือยัง เพื่อนเจ้าสาวจะได้หาชุดถูก”

ฉัตรระวีพยายามชวนคุย ชักชวนหากิจกรรมให้นคราทำ เพราะรับรู้ได้จากน้ำเสียงว่าอีกฝ่ายไม่สบายใจไม่น้อย

“เอาง่ายๆ แหละคะ เจ้าบ่าวเขาดูไม่ใส่ใจอะไรสักอย่างจนนิกี้ก็ท้อใจ ใครอยากใส่อะไรใส่เลย แค่งานแต่งงานมันเกิดขึ้นก็พอ”

น้ำเสียงหญิงสาวปิดความน้อยใจไม่มีผิด จนฉัตรระวีหน้าร้อนผ่าวแทนพี่ชาย หล่อนเอ็นดูนคราเหมือนน้อง รับรู้ถึงความรัก ความจงรักภักดีที่อีกฝ่ายมีต่อพี่ชายตัวเองมาโดยตลอด จนอดสงสัยอีกฝ่ายไม่ได้

“งั้นมาเจอพี่ที่บ้านก่อนมา แล้วเดี๋ยวออกไปใช้ตั้งค้กัน”

ไม่นานหลังจากวางสาย นคราก็เดินทางมาถึงบ้านของ นายแพทย์ฉัตรบดีนทร์ ซึ่งเจ้าตัวกลับมาอยู่กับครอบครัวเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่หากไม่พักที่คอนโดใกล้โรงพยาบาล เขาก็นอนที่ห้องพัก แพทย์ในโรงพยาบาล หญิงสาวกวาดตาไปรอบๆ บรรยากาศไม่ต่าง ไปจากครั้งล่าสุดที่มาเท่าไร จะมีก็แต่การตกแต่งภายในซึ่งน่าจะเพิ่ง มีการปรับปรุงใหม่ไม่นาน เพราะทุกอย่างยังอยู่ในกระแสนิยมแบบ มินิมอลที่ฮิตได้ไม่นาน

“เอ่อ...คุณนิกก็ใช้ใหม่คะ” สาวใช้หน้าใหม่ที่หล่อหน้าไม่เคยเห็น ถามขึ้น

จะว่าไปคนหน้าใหม่อาจไม่ใช่สาวใช้ผู้นี้ แต่อาจเป็นนคราเอง ก็ได้ที่ใหม่สำหรับที่นี่ เพราะหลังสุดที่หล่อหน้ามาเหยียบก็เมื่ออายุได้ ประมาณสิบหกปี ตอนกลับมาเยี่ยมพ่อช่วงปิดเทอม หลังจากนั้นก็ไม่ได้อีก จวบจนวันนี้ก็เป็นเวลาห้าปีแล้ว

“ใช่ค่ะ พี่ระวีอยู่ใหม่คะ”

อีกฝ่ายที่น่าจะวัยมากกว่าพยักหน้ารับ เพราะทราบว่าคุณหนู ฉัตรระวีแล้วว่า ว่าที่สะใภ้ฉัตรภูธรจะเข้ามาที่บ้าน หากมาแล้วให้พา ไปที่ห้องพักผ่อนของครอบครัวได้ทันที ไม่น่าเชื่อว่าภรรยาคุณฉัตรจะ สวยจัดและเด็กขนาดนี้

“อยู่ค่ะ อยู่กับคุณหญิงด้วย เชิญทางนี้เลยคะ” สาวใช้แสดงความอ่อนน้อมเต็มที่ เดินนำว่าที่เจ้านายใหม่เข้าไปหาเจ้านายเก่าตาม ที่ได้รับคำสั่ง

และทันทีที่คุณหญิงสรรงสุดาเห็นว่าที่ลูกสะใภ้สุดที่รักกับปรีมา รับผิดชอบตัวเอง ทำทางเอาใจจนลูกสาวแท้ๆ อย่างฉัตรระวียังอดเบะปาก ไม่ได้

“นิกี้ เป็นไงบ้างลูก ออร์แกไนเซอร์บอกว่าหนูยังไม่ยอมเลือก
ธีมเลย ทำไมคะ มีปัญหาอะไร”

คนที่โดนลูกสาวขงเรื่องที่ฉัตรบดินทร์ไม่ใส่ใจงานแต่งงานมา
ตั้งแต่เข้าถามไถ่หญิงสาวที่ตนแสนเอ็นดู อยากจะหยิกลูกชายตัวดีให้
เนื้อเขียว มืออย่างที่ไหน ปล่อยให้เจ้าสาวจัดการทุกอย่างแบบนี้

“ปัญหาอยู่ที่ลูกชายคุณแม่ไงคะ ให้น้องทำอยู่คนเดียว ไม่สนใจ
อะไรสักอย่าง” ฉัตรระวีเสียมต่อ รู้ดีว่านอกจากนคราจะแพ้ทางพี่ชาย
หล่อนตั้งแต่ในฝักแล้ว ยังหยิ่งเกินกว่าจะออกปากยืมมือใครมาจัดการ
กับฉัตรบดินทร์ด้วย “ถ้าอยากแก้ปัญหา คุณแม่ก็ไปบอกให้คุณหมอ
ฉัตรเขาช่วยแสดงความเห็นบ้างเถอะค่ะ สงสารนิกี้ หัวปั่นไปหมด
แล้ว”

“โอ้...แล้วทำไมไม่บอกแม่” คุณหญิงทำหน้าไม่พอใจ มือที่
ประดับเพชรพลอยลูบหลังบอบบาง “ตาฉัตรนี่แย่มาก มานี้ เดี่ยวเรา
เข้าไปที่โรงพยาบาลกัน ไปจัดการให้เรียบร้อย อิกไม่ถึงสองเดือน
แล้วนะลูก หนูปล่อยมาจนถึงตอนนี้ได้ยังไงกัน”

คุณหญิงสำรวจสุดาพูดจบก็คิดว่าโทรศัพท์ขึ้นมาเตรียมตัวดัดหลัง
ลูกชายตัวแสบ โดจนอายุสามสิบหกแบบนี้ยังพูดยากพูดเย็นเหมือน
เด็กๆ ไม่มีผิด แต่ยังไม่ทันได้กดโทรศัพท์ ลูกคนเล็กก็แหวขึ้นเสียงดัง

“ไม่ได้นะคะคุณแม่ วันนี้หนูของนิกี้ไว้แล้วว่าจะไปชอปปิงกัน”
ฉัตรระวีรีบทำท่าโวยวาย กลัวแม่ขโมยคู่เด็ดประจำวันนี้

“ตั้งใจจะไปซื้อชุดร่วมงานแต่งงานข้างแห่งปี ต้องให้เจ้าสาว
ไปช่วยเลือกด้วยว่าอยากให้เป็นเจ้าสาวใส่แบบไหน” คนที่ตั้งตัวเป็น
เพื่อนเจ้าสาวเรียบร้อยบอกกลางขยิบตาเห็นคราที่นั่งนิ่ง ยังไม่ได้
ออกเสียงเลยตั้งแต่ก้าวเข้ามา

“โอ๊ย ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องไปหาตาฉัตรกันก่อน จะซื้อชุดโดยที่
เจ้าบ่าวยังไม่เลือกธีมกันได้อย่างไร”

ทั้งพยาบาลและหมอในโรงพยาบาลอายุวัฒน์แตกต่างกัน

ไม่น้อย เมื่อวันนี้นายหญิงที่เป็นนายของนายใหญ่พร้อมกับลูกสาว แถมด้วยสาวสวยที่วันก่อนคุณหมอจัดรถบดินทร์ควมมากินข้าว เดินดาหน้ากันเข้ามาในโรงพยาบาลเป็นแผง ซึ่งจะไม่น่าตกใจเลยถ้าคุณจัดรถพเจ้าของโรงพยาบาลไม่โทร. ลงมาสั่งเจ้าหน้าที่ด้านล้างให้รอรับลูกสะใภ้ที่จะเข้ามาพร้อมภรรยาเขา

ลูกจ้างในโรงพยาบาลลอบมองสาวสวยที่ดูอ่อนวัย แต่กลับมีรังสีความน่ายำเกรงฉายออกมา หน้าเรียกรูปร่างโตดเด่นลงตัว แต่หนึ่งเสียจนติดจะหยิ่งอยู่ในที่ ดีหน่อยที่คนอื่นๆ ยังได้เห็นรอยยิ้มระหว่างที่พูดคุยกับคุณหญิงสรวลสุดาและจัดระวีบ้าง ไม่อย่างนั้นคงกลัวกันจนหัวหดไปหมด

“ตายยย...ใช่จริงๆ ด้วย” พยานรายหนึ่งได้เห็นคุณหมอจัดรถบดินทร์พาหญิงสาวลงมากินอาหารที่โรงอาหารเอ๋ย ตอนนั้นยังทายกันที่เล่นที่จริงว่าเป็นอะไรกัน แต่วันนี้ไม่ต้องเดากันให้เมื่อยอีกแล้ว ในเมื่อเจ้านายประกาศทางอ้อมเสียขนาดนั้น

“แล้วยังงี้ คุณป็นก็อดแตรักคุณหมออะสิ นางจ้องขึ้นเนื้อมาตั้งนาน” อีกคนก็เสนอความเห็น รู้กันหมดว่าหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ คลั่งไคล้รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลอย่างนายแพทย์จัดรถบดินทร์ ทั้งอ่อยทั้งหยอดตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงาน “แต่คุณคนนี้สวยกว่านะ ทำทางเด็กกว่า เด็ดกว่า ผู้ชายที่ไหนก็ชอบ ดูสิๆ หนูยังกะนางแบบหน้าจี้เป๊ะเชียรว”

“นั่นสิ ทำทางคุณหญิงจะชอบมากด้วย ดูดิ งามมือไม่ห่างเลย” คนพูดหันไปหาลูกคู่ พุดตามตาเห็นท่าที่พะเน้าพะนอว่าที่ลูกสะใภ้ของคุณหญิงสรวลสุดา

“ว่าแต่นางคือใคร ทำไม่ต้องมีการัดเดินตามด้วย คราวที่แล้ว ก็เห็นสองคนเดินตามห่างๆ เป็นคาราเหรอ” คนช่างสงสัยสอดส่อง

จะว่าเป็นนางแบบก็คงไม่ใช่ เพราะส่วนสูงถึงไม่น้อยแต่ก็คงไม่มากพอที่จะดึงดูดสายตาบนแคตวอล์กได้

“โอ๊ย แล้วจะไปรู้ใหม่ ก็นั่งนิทนาตเขาอยู่ตรงนี้ด้วยกัน” พุดจบคนที่สวมหัวเผือกเรื่องเจ้านายก็เป็นอันสลายโตเมื่อเสียงเบาๆ แต่จริงจังของหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่เพิ่งถูกกล่าวถึงเมื่อครู่ตั้งขึ้นเหนือหัวแบบไม่สบอารมณ์ ทั้งเพราะลูกน้องในสังกัดเอาเวลามาทำเรื่องไร้สาระและเพราะประเด็นการสนทนาเป็นเรื่องของมารหัวใจ

“ถ้าอยากมีเวลารู้อะไรเรื่องชาวบ้าน จะเรียนผู้บริหารให้ทำเรื่องเล็กจ้างให้ จะได้สอดรู้ได้เต็มที่”

“มากันแล้วหรือสาว ๆ รอคุณหมอลดตราเขาแป็บหนึ่ง เมื่อกี้ผู้ช่วยเขาโทร. ขึ้นมาบอกแล้วว่ากำลังตรวจคนไข้รายสุดท้ายแล้ว”

ฉัตรภพเงยหน้าจากเอกสารทางบัญชีของโรงพยาบาล ยิ้มรับทั้งภรรยา ทั้งลูกสาว ทั้งว่าที่ลูกสะใภ้ที่เดินเรียงกันเข้ามา โดยที่เมียแก้วฟ้องสาเหตุที่ต้องยกโขยงกันมาตั้งแต่โทร. มาบอกแล้วว่าจะเข้ามาที่นี่

“ไม่ไหวเลยจริงๆ ลูกคนนี้” คุณหญิงสายหน้า วางกระเป๋าราคาหกหลักลงบนโต๊ะทำงานสามี ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้รับแขกฝั่งตรงข้าม “คุณภพดูสิคะ นิคก็เองก็น่าดี มีอะไรก็ไม่บอก ปล่อยให้เลยเถิดมาขนาดนี้ จนเหลือไม่ถึงสองเดือน คอยดูนะ ถ้างานออกมาไม่ดี แม่จะอาละวาดตาดัดตราเลยคอยดู จะจัดใหม่จนกว่าแม่จะพอใจ”

ด้านน้องสาวของคุณหมอลใหญ่ก็พยักพยักกับมารดา “สงสารนิคก็ รักเขาข้างเดียว ผู้ชายไม่เหลียวแล”

สิ้นประโยคนั้นตาสามีคู่ของคนในห้องก็มองฉัตรระวีด้วยความตกใจกับสิ่งที่หญิงสาวหลุดปากออกมา มีก็แต่นคราที่หน้าชาด้วยความเขินอายทันทีที่ได้ยิน

“พี่ระวี!”

“อะไรนะ” คุณหญิงสรวงสูดดมองหน้าแดงก่ำของนคราสลับกับหน้าลูกสาวที่ทำท่าตกใจไม่เหมือนจริงอยู่

“อ้าว...แห่ม พี่ขอโทษ พลั้งปากไป แต่คุณพ่อคุณแม่ทราบไว้ ก็ได้ออก จะได้ว่าลูกสะใภ้ได้มาด้วยความเต็มใจนะคะ”

ฉัตรระวีบอกอย่างเสแสร้ง จริงๆ ก็อยากให้ทุกคนทราบมานานแล้วว่านครามีใจให้ฉัตรบดินทร์มาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาว พุดจบก็หันไปหาบุพการีที่นั่งอยู่

“อย่างน้อยๆ ก็มีคนหนึ่งละที่พร้อมจะแต่งงานคราวนี้” มือบางที่ประดับแหวนนิ้ววันนิ้วหยิบหนึ่งสือขึ้นมาพลิกไปเรื่อยๆ ไม่ได้สนใจใคร่รู้ข้อมูลในนั้น เพียงต้องการจะหลบตานคราที่จ้องหล่อนอยู่แบบคาดโทษ

“จริงหรือนิคี้ หนูรักฉัตรเธอ” ฉัตรพทถามหญิงสาวที่เขารู้จักมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ด้วยความสงสัย แต่ตาเป็นประกายอย่างสมหวัง

“ไปรักกันตอนไหน ทำไมพ่อไม่รู้เลย” สรรพนามแทนตัวเริ่มเปลี่ยนตั้งแต่มีการตกลงเรื่องงานแต่งงานได้อย่างจริงจัง ทั้งเขาและภรรยาैनกรานให้นคราเรียกพวกเขาว่าพ่อกับแม่ แต่หญิงสาวก็ยังตั้งชื่อเรียกทั้งคู่แบบเดิม

“ก็...เอ่อ...” คนที่ชอบพุดทุกอย่างกลับอีกอัก บอกไม่ถูกว่าจะพุดอย่างไร แต่ก็ไม่เคยโกหกใคร จึงตัดสินใจบอกไปตามจริง มาถึงขั้นนี้จะทำอะไรได้มากนอกจากพยักหน้ารับ “ก็นานแล้วละคะ”

“นานนี่คือยังไง เราก็เพิ่งยี่สิบเอ็ด เพิ่งจะได้เจอฉัตรอีกทีก็เมื่อวันเกิดเรื่องนี่”

ฉัตรพยังซึกใช้ต่อ หัวใจพองฟูเมื่อรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้ามีใจให้ลูกชายของเขา และสืบตามภรรยาที่นั่งยิ้มแก้มแทบปริเป็นระยะๆ ตอนแรกหนักใจไม่น้อยว่าชีวิตแต่งงานของทั้งคู่จะเป็นอย่างไร แต่พอได้ยืนได้รู้แบบนี้ก็พอเบาใจบ้าง

“ແມ່... ກຸນພໍ່ ອຳລິມສິດະວ່ານີຄືກະເັນທີ່ຈັດຮມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ ແຄມຟີຈັດຮຍັງເປັນຄົນຊ່ວຍຕອນຈມນ້ຳດ້ວຍ”

ຈັດຮຣະວີເຳຄວາມຕິ່ງຄວາມຟັງທີ່ທຸກຄົນເກືອບສິມ ຍກເວີນນຄຣາ ທີ່ຈຳເຕຸກກຣນວັນນັ້ນໄດ້ຊິ້ນໃຈ ວັນທີ່ຟ່ອນເປັນລມແຕດເມື່ອມາປາຣີຕີ ຣີມສຣະນ້ຳທີ່ບ້ານຈັດຮາຣຸ ຟັງຈາກປິດກາດເຣີຍນແລ້ວກັບມາຈາກ ສຸຮຣຸອເມຣິກາ ຍັງມັ່ທັນປັຣັດວັກບໍ່ສາພາອາກາດໄດ້ ແຕ່ເພຣະຈັດຮຣະວີ ບອກວ່າຈັດຮບດີນທຣ໌ຈະແວະເຂ້ມາເອາຂອງເຟີຍງຄຣູ່ເດີຍວ່ອນຈະກັບໄປ ເຂ້ມາເວຣທີ່ຣົງພຍາບາລ ຄົນທີ່ອຍາກເອາຂອງຝາກມາໃຫ້ຟ້າຍທີ່ຕນຊິ້ນຊົມ ເລຍທນັ່ງອຸ່ຍູ່ແບບນັ້ນ

ຈນວີນາທີ່ຟີເັນຊາຍຟຸ່ມວັຍສາມສິບເອັດເດີນເຂ້ມາ ເດັກສາວວັຍ ສິບຟກີຣິບລຸກຊິ້ນຟມາຍຈະຣິບເອາຂອງຝາກໄປໃຫ້ ແຕ່ກັບຟ້າມີເດັດກ ສຣະນ້ຳ ມາຣູ່ສິກຕ້ວອີກທີ່ຕອນທີ່ໄດ້ຣັບກຣຟາຍປອດຈາກຈັດຮບດີນທຣ໌ ວີນາທີ່ ຟີຣູ່ສິກຕ້ວກີໄດ້ຣັບສັມຝັສຣກຈາກຣີມຝີປາກເຂາທີ່ແນບອຸ່ຍູ່ກັບຟ່ອນ ກ່ອນຈະ ເັນຟ້າຟ່ອຂອງເຂາໃນຣະຍະສາຍຕາ ແລະວີນາທີ່ນັ້ນເອາທີ່ນັ້ນຄຣາຣັບຣູ່ວ່າ ຟ່ອນກ້າວຂ້າມຄຳວ່າຊິ້ນຊົມເປັນຕກຟຸລຸມຣັກເປັນທີ່ເຣີຍບຣ້ອຍ

“ກີ້ຕັ້ງແຕ່ຕອນນັ້ນແຮລະຕະ” ຄຳຕອບກຳກວມແລະຟ້າແດງກຳຂອງ ຟ່ອນທຳໃຫ້ບຸກກີຣິຝາຍຊາຍມອນຟ້າກັນດ້ວຍຄວາມພອໃຈ

“ໂອ້ຍ ຕາຍແລ້ວ ຍິ່ງເປັນອຸ່ຍູ່ນີ້ຈັດຮຍັງຕັ້ງດຸແລນີຄືດີ່” ຄຸນຟູງິງ ສຣວງສຸດາອອກເສີຍງບ້າງ ດີໃຈຍິ່ງກວ່າອະໄກ້ທັງຟຸມດ ຣູ່ດີວ່ານຄຣາເປັນຄົນ ນຳຣັກ ທຳໃຫ້ໄກຣ໌ໄດ້ໄມ່ຍາກ ແລະດ້ວຍເສນີ່ແບບນີ້ຄິ່ງທຳໃຫ້ ລຸກຊາຍຟ່ອນມີຊີວິດຊີວາ ໄມ່ຟມກຕ້ວອຸ່ຍູ່ກັບຈານເມື່ອນທີ່ຝ່ານມາຟັກ

“ຄິ່ງຍາກຕະກຸນບ້າ” ເສີຍງທີ່ເຂັ້ສັ່ງກຣລຸກນ້ອຍເປັນຣ້ອຍແຜ່ວລງ ອຸ່ຍູ່ໄມ່ນຳເຂື່ອວ່າຈະອອກມາຈາກປາກຄົນຄົນເດີຍວ່ກັນ ກ່ອນຈະປັຣັບອາຣມຣ໌ ດ້ວຍເອາໄມ່ໃຫ້ຟ່ນຟມອງ

“ເພຣະນີຄືກີຣັກເຂາ ແຕ່ເຂາໄມ່ໄດ້ຣັກນີຄືກີ” ນຄຣາບອກນ້ຳເສີຍງ ສດີໄສເມື່ອນໄມ່ທຸກຊີຣັອນ ທັງໆ ທີ່ໃນໃຈເຈັບແປລບໄມ່ນ້ອຍ ຈະມີໄກຣມີ

ความสุขกับการได้รักเขาข้างเดียว นคราเถียงซาตใจ ถ้าเลือกได้
หล่อนขอไม่ตกหลุมรักเขาเสียดีกว่า ไม่อยากมานั่งทำท่าเหมือนไม่
ทุกข์ร้อนเวลาฉัตรบดินทร์ออกอาการรังเกียจ

“คุณป้ากับคุณลุงไม่ต้องบอกพี่ฉัตรนะคะ นิคก็ขอร้อง แค่นี้
เขาก็หาว่านิคก็หาทางจับเขาแต่งงาน นี่ถ้ารู้ด้วยว่านิคก็รักเขาก่อน
มีหวังเขายิ่งทรีตนิคก็แยกว่านี่แน่ นิคก็ไม่อยากรู้สึกไม่ดีกับพี่ฉัตร”
คนที่อยากให้เขารักที่ตัวตนของหล่อนบอก นึกทบทวนในใจว่าตัวเอง
ตัดสินใจถูกไหมที่ยอมเลยตามเลยกับเรื่องจับแต่งงานแบบนี้

“โธ่ลูก นิคก็น่ารักจะตาย เชื้อแม่สิว่าฉัตรจะต้องรักหนู อยู่ๆ
กันไป สนิทกันไป เดียวสถานการณ์ก็ดีขึ้นนะจ๊ะ”

คุณหญิงปลอบว่าที่ลูกสะใภ้คนสวย รู้ดีว่าที่จริงแล้วฉัตรบดินทร์
เป็นคนจิตใจอ่อนโยน แต่ตอนนี้คงทำมากตามประสาคนโดนบังคับ
ความสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับความรู้สึกของฉัตรบดินทร์ในอดีตค่อยๆ
ฟื้นจากความทรงจำ เห็นแสงสว่างรำไรอยู่ที่ปลายอุโมงค์

“ฉัตรเองก็เอ็นดูนิคก็ไม่น้อย ที่ตั้งๆ อยู่คงเพราะรู้สึกเหมือนโดน
บังคับ เชื้อแม่สิว่าความรู้สึกดีๆ มันต้องมีกันบ้าง ไม่งั้นตาฉัตรไม่ยอม
ง่ายๆ แบบนี้หรอก”

“ถึงอย่างนั้นนิคก็ก็ไม่อยากให้เขารู้ค่ะ ถ้าเขาจะรัก นิคก็ก็อยาก
ให้เขารักเพราะเขาถูกใจ ไม่ใช่เริ่มรักเพราะรู้ว่าผู้หญิงมีใจให้ ให้มัน
เป็นแบบนี้แหละนะคะ ต่อให้เขาจะทำตัวร้ายกาจแค่ไหน แต่นิคก็โอเค”

คนไม่อยากจะเรียกร้องความสนใจบอก เรื่องระหว่างหล่อนกับฉัตร
บดินทร์มันพลิกผันไปหมดตั้งแต่ต้น จากที่จะตั้งต้นไม่ยอมรับการ
ถูกพ่อบังคับให้แต่งงาน เพราะอยากให้เขาตกหลุมรักหล่อนตามปกติ
และพลาดจนผู้ใหญ่เห็นภาพหลุดคาตา มาจนถึงการที่เขาเข้าใจผิด
คิดว่าหล่อนเป็นคนตั้งใจมอมยาเพื่อรวบรัดให้เขาแต่งงานด้วย ด้วย
ความอยากเอาชนะในตอนนั้นหล่อนเลยยอมล้มหัวจมท้ายเออออ

ตามที่ผู้ใหญ่เสนอ จนตอนนี้เริ่มสับสนกับการตัดสินใจของตัวเอง

“แต่...” คนเป็นแม่ยังไม่หยุด

แต่ครูชีวิตกลับปรามไว้ รู้ดีว่าจะต้องผ่อนหนักเป็นเบาแค่ไหน เจ้าลูกชายถึงจะตกหลุมพราง รู้ว่าต้องทำอะไรครบดินทรึงถึงจะรู้จักตัวเอง คนที่คิดว่าตัวเองแน่ แต่ก็แพ้ผู้ใหญ่ที่อาบน้ำร้อนมาก่อน

“ตามใจเด็กๆ เขาเถอะคุณหญิง อย่างน้อยคุณก็ได้นึกก็เป็นลูกสะใภ้สมใจ ส่วนเขาจะไปรักกันยังไงอย่าไปวุ่นวายเลย ให้เวลาเป็นคำตอบของทุกอย่างดีกว่า” ฉัตรภพบอกภรรยา ก่อนจะหันไปหาว่าที่ลูกสะใภ้ “ส่วนนิกก็ ถ้ามีอะไรเหลือปากว่าแรงก็บอกพ่อนะ ถ้าเจ้าฉัตรมันออกอาการเฮี้ยวหนักจนหนูทนไม่ไหว เตียวพ่อจะจัดการให้เอง”

คุณหมอรูปร่างโตนพ่องซึ่งมีตำแหน่งเป็นเจ้าของโรงพยาบาลเรียกพบทันทีที่ตรวจคนไข้คนสุดท้ายเสร็จ ไม่แปลกใจเลยเมื่อเปิดประตูห้องทำงานของบิดาแล้วพบว่าสมาชิกในครอบครัวทั้งปัจจุบันและอนาคตนั่งกันอยู่ครบ เจ้าตัวยกมือไหว้บุพการีก่อนจะหันมารับไหว้น้องสาวกับว่าที่คู่หมั้น ว่าที่เมียในอนาคต ทุกคนนั่งกันหน้าสลอนดูชื่นมื่นพิกล มีแค่เขาที่เห็น้อยแทบขาดใจ

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ” คุณหมอรูปร่างล่อนั่งลงแล้วถอนหายใจด้วยความล้า นอนน้อยมาหลายวัน นี่ยังจะต้องมาเจอกับอะไรอีกก็ไม่รู้ “ด่วนขนาดท่านผู้อำนวยการต้องโทร. ลงไปที่คลินิก”

“มีสิ” คุณหญิงสำรวจสมุดาแจ้งลูกชายคนดี เสียงแข็งชัดเจนเต็มสองหู

“นี่แม่ไม่เคยคิดเลยนะว่าฉัตรจะไม่มีควมรับผิดชอบแบบนี้” หน้าหวานที่เคยสรวลจับใจในวัยสาวแต่ยังไม่คลายความงามในวันนี้ ออกอาการกระเจ้ากระงอดชัดเจนแบบไม่หวังวัย “งานหมั้นงานแต่งงานตัวเองแท้ๆ ทำไม่ไม่ใส่ใจเฮอะ ปล่อยให้ห้องทำงานฯ คนเดียวอยู่ได้”

ชายหนุ่มได้ยืนแบบนั้นก็ปรายตามองนคราทันที ไม่สนใจว่ามี
บุพการีนั่งอยู่ในห้องแบบนี้ ทั้งที่ปกติเขาเป็นคนรักษามารยาทต่อหน้า
ผู้ใหญ่จะตาย

เขาถามสาวสวยเสียงแข็ง “คุณพี่องคุณแม่เหรอ” ดูเหมือนอีก
ฝ่ายเป็นนักศึกษาแพทย์ของตัวเองไม่มีผิด

ด้านนคราได้แต่สะดุ้งในใจ กระบอกตาอู๋นวบ แต่ระงับตัวเอง
ไว้ไม่ให้ใครมาดูถูก ก่อนเช็ดหน้าสวยขึ้น

“นิคก็เปล่า” พูดจบก็กุมหูกะเป่าแน่น นี่ถ้าไม่มีคุณลุงจัดสรรพ
กับคุณหญิงบ้านั่งอยู่ รับรองได้ว่าหล่อนลุกเดินออกไปแล้ว

“เปล่า? แล้วคุณแม่จะรู้ได้อย่างไร!” เพราะไม่สบอารมณ์ที่หญิง
สาวเอาบิดามารดาเขามาบีบ ประกอบกับอยู่โยงเข้าเวรมานานหลาย
วันจนสติไม่ค่อยเข้าที่ ตาดำขลับเลยขวางอย่างเอาเรื่องเกินจริงเสียจน
มารดาทนไม่ได้

“เอ๊ะ ตาฉัตร คุณอะไรน้องแบบนี้” เมื่อคนเป็นแม่เห็นลูกชาย
ออกอาการใส่คนที่หล่อนเอ็นดูก็รีบกางปีกปกป้อง โดยไม่ได้รู้เลยว่า
ยังเป็นการก่อกองคืในตัวลูกชายมากขึ้นไปอีก

“แทนที่จะรู้ว่าตัวเองผิด กลับมาแหงนงแบบนี้” นายหญิงแห่ง
อายุวัฒน์บอกเสียงแข็งไม่แพ้ลูกชาย ก่อนจะปรายตามองสามีซึ่งเป็น
นายใหญ่สุดแห่งโรงพยาบาลอายุวัฒน์ทันที “ไม่รู้ละ วันนี้เรื่องทั้งหมด
ต้องเรียบริ้อย แม่จะได้ให้เขาใส่รายละเอียดในการ์ดให้เสร็จ จะได้แจก
ผู้ใหญ่สักที”

“ผมถาม ไม่ได้ดู” ฝ่ายลูกชายตัวดีที่รู้ว่าใส่อารมณ์มากไปหน่อย
ก็แก้ตัว ยอมผ่อนอารมณ์ให้เย็นลง เขาแค่ไม่ชอบใจเพราะนคราเอา
ผู้ใหญ่มาบีบเขาแบบนี้ ทั้งๆ ที่ตกลงกันว่าให้หล่อนตัดสินใจไปเลย
เพราะเขายุ่งและไม่มีไอดียเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ อีกอย่างเรื่องงาน
แต่งงานส่วนใหญ่รายละเอียดต่างๆ มักจะมาจากความต้องการของ

สาว ๆ การที่เขาให้คนคราดตัดสินใจได้เลย หล่อนก็ควรพอใจที่เขาไม่ขัดแย้งอะไรไม่ใช่หรือ

“ถามบ้านไหนใส่อารมณ์ขนาดนั้นคะพี่ฉัตร นี่ขนาดระวีอยู่กับพี่ฉัตรมาจนชินยังอดขนลุกไม่ได้”

น้องสาวคนสวยก็ช่วยรุม สงสารนคราจะแยที่โดนคนที่รักมาหลายปีทำแบบนี้ใส่ นึกในใจว่าอยากให้แม่คนสวยนี้แข็งข้อบ้าง หล่อนจะหาแฟนใหม่ให้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยละ

“พอ ๆ” ฉัตรบดินทร์ตัดปัญหา ปรายตาดูมองหญิงสาวที่ไม่มีสายเลือดเดียวกับเขาอย่างไม่พอใจอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะปรับอารมณ์ให้เป็นปกติ รับผิดชอบเรื่องที่มาจนอารมณ์เขาให้ชุ่น

“ตกลงที่มากันหมดนี้ต้องการให้ผมทำอะไรครับ บอกมาเลย ผมจะได้จัดการให้เสร็จสิ้น ให้หมดปัญหากันไปเสียที” รู้ว่าฝันไปก็ไม่มีประโยชน์ พ่อแม่พี่น้องเขารักและเอ็นดูนคราอย่างกับอะไร เกียงไปก็มีแต่เข้าเนื้อเปล่า ๆ ที่ยอมไม่ใช่เพราะนัยน์ตาสั้นระริกที่เขาบังเอิญจับอาการได้เมื่อครู่ ยอมเพราะให้ปัญหามันจบๆ ไปก็เท่านั้น

“เลือกธิม ไปลองชุด แล้วก็ถ่ายพรีเวดดิ้ง” คุณแม่เจ้าบ่าวบอกเสียงดังฟังชัด ชี้นำลูกชายที่ตั้งท่าจะค้าน

“ไม่ต้องแต่นะ” คุณหญิงสรวลสุดาธิบดีปวมลูกชายที่จะอ้าปาก “ตาฉัตร ทำตามทีแม่บอกให้จบ แล้วแม่จะไม่เข้าชู้กับเราอีก”

ด้านเจ้าบ่าวก็ได้แต่พยักหน้ารับนิ่งๆ แล้วยืนขึ้น ยอมทำตามทีมารดาบอก แต่ก็อดทีจะแฉกตันหญิงสาวไม่ได้ ทั้งๆ ทีไม่ใช่นิสัยมองหน้านคราก่อนจะพูดประโยคทีตัวเองคิดว่าแค่จะก่อให้เกิดความรำคาญใจ แต่ไม่ได้รู้เลยว่ามันเลยเถิดกลายเป็นสะเทือนใจขนาดไหน

“ไหนบอกว่ายอมแต่งแล้วจะเลิกเข้าชู้ใครครับ นี่ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้ผมคงไม่เอาตัวเองมาลำบากด้วยหรอก มีแต่ปัญหา เสียเวลา ส่วนตัวชะมัด”